

KOMMUNISTISK POLITIK

18. JANUAR 2005:
(TH) DEMOKRATI I IRAK:
US SOLDATER KROPSVISITERER BØRN

18. JANUAR 2005:
(HERUNDER) PALÆSTINENSERE MED LIGET AF
11-ÅRIGE OMAR AL GRENAWI, DRÆBT AF ISRAEL

18. JANUAR 2005:
(HEROVER) RUSSERE DEMONSTRERER I LENINGRAD
(ST. PETERSBURG) MOD PENSIONSNEDSKÆRINGER

DANMARK 18. JANUAR 2005:
FOLKETINGSVALG UDSKRIVES

Nr. 2

9. årg.

2005

21. januar -

3. februar

Støttepris 12 kr.

TEMA: FOGH! DU HAR BLODIGE HÆNDER!

- Dødens drabanter s. 2 ● Venstreborgmester angriber demokratiet s. 3 ●
- Operaen og ofrene s. 4 ● Unionsforfatningen afskibes s. 5 ●
- Palæstina: "Historisk præsidentvalg" s. 6 ● Maskeforbud s. 7 ●
- 15% lønnedgang i PMF s. 8 ● Fogh! Du har blod på hænderne! s. 12 ●
- Irak og amerikansk fascisme s. 15 ● Valgfarce i Irak s. 18 ●
- Livet i dødvandet s. 21 ● Debat s. 22 ● LO i Holberg-komedie s. 24

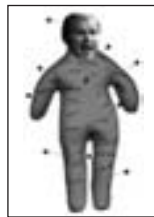
Dødens drabanter

KOMMUNISTISK POLITIK

USA hylder masseorderen og krigsforbryderen George W. Bush: Nu begynder hans anden præsidentperiode. Endnu engang har han stjålet et valg – og igen vil han bruge det til global krig og global terror. Ødelæggelsen og erobringen af Irak og dets olierigdomme er ikke nok. Langt over hundredtusind civile slået ihjel, infrastrukturen er ødelagt. Bush har smadret både landets fremtid og dens fortid – som også er menneskeheden og civilisationens og civilisationens vugge. Den mesotamiske kulturarv er røvet, oldtidsbyen Babylon uopretteligt nedtrampet af amerikanske soldaterstøvler, fordi amerikanerne har anlagt en af sine mange militærbaser dér. Fra de permanente amerikanske baser i Irak planlægges den videre 'demokratisering' af Mellemøsten - med bomber.

Iran er næste mål, angrebsplanerne er på plads. Udenrigsminister Condoleezza Rice fremstår med en opdateret liste over stater, hvor USA planlægger mere eller mindre dramatiske regimeskift: Cuba, Nordkorea, Iran, Hviderusland, Zimbabwe og Burma (Myanmar).

Det zionistiske Israel har længe forlangt en omdannelse af hele Mellemøsten og indsættelse af proamerikanske og proisraelske regimer. Iran har siden Irakkrigen stået øverst på Israels liste. Og krigshøvdingen Bush og slagteren Sharon står skulder ved skulder.

Hvert eneste land i verden skal leve i et såkaldt 'demokrati' efter amerikansk mønster og diktat. 'Frie valg' er det store dyr i åbenbaringen (bortset fra at de ikke er nødvendige i lande som Saudiarabien, hvor regimet i forvejen er pro-amerikansk). 'Frie valg' betyder amerikansk-kontrollerede, amerikansk-købte og amerikansk-manipulerede valg. Fra Afghanistan til Irak – fra Serbien til Ukraine: Frie valg betyder frit slag for dollars og valgsvindel.

Det nu opløste Sovjetunionen fik pluralisme og 'frie valg'. Én efter én er randstaterne blevet amerikanske satellitter, spækket med amerikansk militær og tænketanks. Rusland blev en spøgelsesnation i forfald. I de sidste uger har pensionister og andre gennemført de største demonstrationer i et årti, fordi Putin-regeringen afskaffer pensionisternes traditionelle rettigheder – fra gratis offentlig transport til medicin- og huslejetilskud. Nogle af demonstranterne bærer billeder af Stalin: truslen om revolution.

Under det pluralistiske 'demokrati' i Rusland er befolkningen svundet dramatisk ind: I de sidste 10 år er den skrumpet med 9 millioner. 800.000 – 1.2 millioner om året. To landsbyer væk om dagen. Kløften mellem rige og fattige og den sociale ulighed er vokset til tsartidens højder: Masseforarmelsen er endeløs. 13,6 pct. af russerne er ikke bare ludfattige og lever på eksistensminimum: De lever under. Leveomkostningerne er mindre end indtægterne. Rusland er 'dømt til undergang', som en kommentator bemærker.

Tsunami'en i Asien er glemt i Danmark. Der er udskrevet folketingsvalg - med et par ugers forsinkelse. Antallet af danske ofre er sunket: 8 døde og 41 savnede er de sidste tal. Dødstallet for katastrofen er nu officielt over 225.000. Heraf mere end 165.000 i Indonesien og næsten 40.000 på Sri Lanka. Næsten alle ludfattige. USA har benyttet lejligheden og sit opreklamerede hjælpearbejde til igen at få militært fodfæste i Indonesien...

Nyliberalisme og kapitalistisk rovdrift på kloden forstærker konsekvenserne af naturkatastroferne, og er undertiden medvirkende årsag til dem. Tsunami'ens konsekvenser blev ikke bare så omfattende, fordi der ikke var noget varslingsystem, og USA 'glemte' at fortælle andre end sit militær om et jordskælv og en kommende flodbølge. Naturlig beskyttelse i kystområderne er fjernet af hensyn til industrifiskeri og turisme.

Ifølge FN er de negative konsekvenser af naturkatastrofer blevet voldsomt forstærkede. I det sidste 10 år fra 1994-2003 – før flodbølgen i Asien – blev 2.5 milliarder mennesker berørt af naturkatastrofer fra tørke til orkaner, oversvømmelser og jordskælv. Det er en stigning med 60 pct. i forhold til det foregående årti. Mere end 478.000 er døde som følge af katastroferne.

Manglende ressourcer forstærker både ulykkerne, deres omfang og konsekvenser, og gør de fattige lande ekstremt sårbare, siger FN-rapporten. 'Der et brug for mere end et udrykningskorps', tilføjer Jan Egeland, den norske chef for FN's nødhjælpsberedskab.

Der er brug for noget helt andet.

Imperialistisk krig, imperialistisk fred: Døden sejrer.

Redaktionen 18. januar 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 450 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 28. januar 2005

Venstreborgmester bag groft demokrati-attentat

Det er det største attentat på forsamlings- og ytringsfriheden siden den fascistiske besættelse af Danmark for mere end et halvt århundrede siden: Venstreborgmesteren Søren Pind forsøger at bremse demonstrationer ved at pålægge dem en forhåndsafgift på helt op til 60.000 kroner.

En række organisationer, herunder fredsbevægelsens paraplyorganisation Nej til krig, som har arrangeret demonstrationer i København, har modtaget et brev fra Søren Pinds Bygge- og Teknikforvaltning. Forvaltningen forlanger deri, at der på forhånd skal stilles økonomisk sikkerhed pr. forventet deltager i arrangementer, som bruger kommunens veje, pladser eller grønne områder.

Det er et kontant angreb på demokratiet, på den grundlovssikrede forsamlings- og ytringsfrihed. I grundlovens paragraf 79 lyder således:

“Borgerne har ret til uden forudgående tilladelse at samle sig ubevæbnede. Offentlige forsamlinger har politiet ret til at overvære. Forsamlinger under åben himmel kan forbydes, når der af dem kan befrægtes fare for den offentlige fred.”

Paragrafen har stået helt uændret siden den første borgerligt-demokratiske grundlov fra 1849. Dengang var det paragraf 93.

Søren Pind-forvaltningens krav til depositum - angiveligt for at dække udgifter til 'retablering, ekstra oprydning m.m.' - vil i praksis vanskeliggøre eller forhindre større demonstrationer.

Det er første gang nogensinde, der stilles økonomiske krav for at gennemføre en demonstration. Grundloven siger intet om, at forsamlings- og ytringsfriheden kun gælder de rige. Det er et reaktionært, direkte attentat på grundloven, gennemført som en bureaukratisk manøvre.

Brugen af offentlige steder til udtryk for politisk protest og aktivitet er en selvfølgelig del af de demokratiske mekanismer. Borgerne betaler også for det gennem skatterne. At pålægge demonstrationer en særskat - på trods af at fodgængeres slid på vejene er langt mindre end bilernes på en hvilken som helst given dag - er ud fra enhver vinkel absurd.

I et læserbrev fra Helge Bo Jensen fra koordinationsgruppen i Nej til krig belyses spørgsmålet i praksis. Han

skriver:

“Nej til krig arrangerer demonstration ved 2-året for den ulovlige krig mod Irak lørdag d. 19. marts - hvis man skal tage henvendelsen fra Københavns kommune alvorligt, så betyder denne, at demonstrationen, hvor vi forventer mere end 5000 deltagere, kun kan gennemføres, hvis Nej til krig er i stand til at indbetale 30.000 kr. som økonomisk sikkerhed. Nej til krig er ligesom mange andre bevægelser langt fra nogen rig organisation. Vi samler penge ind til at gennemføre oplysningskampagner og aktiviteter mod krigen og besættelsen i Irak.

Kan det virkelig passe, at vi kun kan demonstrere, hvis vi kan skaffe 30.000 kr. ekstra?”

Langt de fleste demonstrationer gennemføres af bevægelser og organi-

sationer uden for folketinget, de fleste af dem fattige og uden offentlige tilskud. Nogle af dem tillader sig tilmed at demonstrere mod regeringens og venstreborgmester Pinds politik, som den danske deltagelse i den ulovlige krig mod Irak.

Søren Pind har ikke bare misforståede kommunale økonomiske interesser i tankerne. Det ser ud, som om han er ude i et decideret politisk ærinde for at bremse de stadig mere omfattende demonstrationer, som har været gennemført i de senere år.

I det ærinde står han ikke alene. Nye love som 'terrorlovene', der indskrænker ytringsfriheden og retten til politisk protest, bliver gennemført i land efter land - alle i ytringsfrihedens og demokratiets navn. Politiets fremfærd over for demonstrerende brutaliseres. I USA har man set maskinbevæbnet politi og tilmed militærets tanks ved antikrigsprotester. Bureaukratiet kan også knække protester - f.eks. ved

at nægte at tillade afholdelsen af demonstrationer bestemte steder af angivelige 'sikkerhedsgrunde'.

Pind har suppleret det bureaukratiske arsenal ved at forlange penge for at demonstrere.

Alle demonstrationsarrangører i København afviser og protesterer mod denne groteske særskat. Venstremandens antidemokratiske og utvivlsomt ulovlige fremfærd må stoppes.

Får de første protester ikke ham og hans forvaltning på bedre tanker, kan han simpelthen stemmes fra sit forehavende ved at de øvrige kommunalpolitikere i Københavns Borgerrepræsentation sætter ham og Bygge- og teknikafdelingen på plads.

Det burde være nok.

-ko

Operaen og ofrene:

A.P. Møller løber fra sin gæld til ofrene for apartheid

Af Sydafrika Kontakt

Khulumani betyder 'Tal ud' på zulu. Khulumani er navnet på en forening af sydafrikanske ofre for apartheid, der blev stiftet i 1995. Foreningen har i dag omkring 32.000 medlemmer, mange stadig dybt traumatiseret af fængslinger, tortur og mordet på pårørende i de mørke år.

Udover sit sociale, uddannelsesmæssige og terapeutiske arbejde søger Khulumani Support Group at rejse erstatningskrav over for de udenlandske virksomheder, der drog fordel af samarbejdet med apartheidstyret. Det apartheidstyre som FN kaldte "en forbrydelse mod menneskeheden".

Blandt de virksomheder, der er i fokus er olieselskaber som British Petroleum, Caltex, Shell, banker som Commerzbank, Credit Suisse, og produktionsvirksomheder som Daimler Chrysler, Ford Motor Company, IBM, Rheinmetall og andre. Oftest handlede disse virksomheder til en overpris, som de kunne afkræve den sydafrikanske stat på grund af negative

internationale holdninger til samhandelen med Sydafrika. Virksomhederne opkrævede en slags apartheidskat ud over den aktuelle verdensmarkedspris.

A.P. Møller/ Mærsk var ingen undtagelse. Allerede tidligt i firserne kunne det hollandske forskningsbureau Shipping Research Bureau beregne, at Mærsk skibe leverede omkring 20% af

det sydafrikanske oliebehov. Under angivelse

af falsk destination, anløb skib efter skib de sydafrikanske olieterminaler. De fleste var tankere med en last på mellem

200.000-340.000 ton. Blandt rederierne var A.P. Møller den største enkeltleverandør af råolie til det sydafrikanske regime.

I et samarbejde med de sydafrikanske myndigheder blev alt gjort for at sløre transporterne. Ikke alene blev destinationerne forfalsket. Man undlod at oplyse om anløb i Sydafrika i både danske og internationale skibsfartsbulletiner. Ofte blev lasterne pumpet fra andre skibe til søs, og laster blev blandet for at sløre oprindelsen. En række charterselskaber og oliehandlere dækkede over A.P. Møllers engagement. I en del tilfælde benyttede man sig af udtjente tankere, der umiddelbart efter sidste sejlads til Sydafrika blev sendt til ophugning.

Dagmar Mærsk. Dirch Mærsk. Karen Mærsk. Karoline Mærsk. Kate Mærsk. Kristine Mærsk. Robert Mærsk. Ras Mærsk. Jakob Mærsk. Alle sejlede de til olieterminalen i Durban. Og leverede brændstof til apartheid. Alene i perioden mellem oktober 1979 og februar 1981 er i alt 18 anløb til Durban blevet identificeret med en samlet last på omtrent 4.3 millioner ton

til en datidsværdi af 900 millioner USD.

Blandt de mange indslag på operaens åbningsprogram, som ifølge pressemeddelelsen fra Det Kongelige Teater er en "hyldest til scenekunsten og gavegiveren", er triumfmarchen fra anden akt af Aida.

Ved uropførelsen i 1871 i Cairo blev der samlet et stort antal vilde dyr til deltagelse i triumfmarchen. Herunder 12 elefanter, 15 kameler, 12 zebraer, 2 giraffer, 3 løver, 6 strudse og mange aber. Desværre viste det sig, at det kun var elefanterne og kamelerne, der var tilstrækkeligt dresserede til at kunne optræde. De øvrige dyr døde af sult og mishandling, glemt midt i triumfen.

Den samme skæbne må ikke overgå ofrene for rederiets hemmelige sejladser, som uden ringeste tvivl forlængede apartheidstyrets brutale liv. Ofrene taler ud, de ønsker at blive hørt. Indtil de får genoprejsning, indtil der kompenseres for den smerte, som rederiet så lukrativt bidrog til, kan der ingen triumf være, ingen trøst være.

Den gave, som er givet, er givet af en mand, der er løbet fra regningerne.

En sådan gave kan kun mødes af et krav om, at fortidens mellemværender først må bringes ud af verden. Først da vil den kunne værdsættes.

I nærmeste fremtid vil Sydafrika Kontakt henvende sig til koncernen herom.

Sydafrika Kontakt
Morten Nielsen
Patrick Mac Manus
Gert Poder

Teaterchefen synes at danskerne skal være begejstrede for en mand der giver dem 2,5 mia. til en opera.

Er hr. Møller taknemmelig for danskernes milliarder?

Unionsforfatningen afskibes

EU-parlamentarikerne i Strasbourg har gjort deres skyldighed. Nu er forfatningen på vej til folkeafstemninger og nationale parlamenter. Der er igen diskussion om tidspunktet for dansk afstemning.

EU-topfolkene mødes af nej-protest, efter forfatningsafstemningen i parlamentet

Hvornår skal der stemmes i Danmark?

Det fejres selvfølgelig med en stor fest til over 2.6 mio. kr., der skal gøre reklame for den ny traktat, der nu skal vedtages i de enkelte lande. EU-parlamentets godkendelse skal sikre unionsforfatningen en lettere gang igennem de nationale parlamenter - ifølge avisen The Times ikke mindst i de 11 af i alt 25 medlemslande, hvor den folkelige modstand har fremtvunget folkeafstemninger.

Det er fortsat en absurditet, at der ikke afholdes folkeafstemninger i alle lande om denne forfatning, som kommer til at stå over de nationale grundlove.

Kamp for demokratiet

Folkebevægelsen mod EUs medlem af EU parlamentet, Ole Krarup, vendte sig fra talerstolen i Strasbourg klart imod at give grønt lys til den såkaldte "Traktat om en Forfatning for Europa".

- Jeg må - endnu engang - minde om den elementære visdom i den norske Håndbog for Fjeld-vandrerne: *"I tilfælde af uoverensstemmelse mellem kortet og terrænet, skal man følge terrænet."* Hvis ikke vi gør det, ender vi i tragedien - eller farcen, sagde Ole Krarup fra talerstolen og fortsatte:

- Tragedien - eller farcen - består i at forfatningen på afgørende punkter modarbejder de påberåbte demokratiske intentioner - og tilsvarende forårsager iltmangel for det ægte folkestyre. Forfatningen er en enorm centralisering af EU-eliternes politiske magt, ikke mindst over retsvæsen og politi. EU-grundloven er en reel afskaffelse af det levende folkestyre i civilsamfundet, ikke mindst fordi EU's magteksponering umuliggør demokratisk kontrol.

- Det eneste håb i denne proces er de kommende folkeafstemninger. Men også dette ultimative demokratiske element forsøger EU-eliten at afskaffe. I mit eget lille land manipulerer magthaverne aldeles utilslørt. Så dybt er folkestyret i dag kompromitteret, at det åbenlyst praktiseres som elitens magt til at styre folket, lyder meldingen fra Ole Krarup:

- Kampen mod EU-grundloven er en kamp for demokratiet! Den agter vi at vinde - udenfor dette hus!

'Den Europæiske Nej-kampagne'

Serien af folkeafstemninger starter allerede den 20. februar i år med Spanien, hvor der på trods af voksende skepsis og modstand mod unionen, især blandt arbejderne, forventes et ja. Ifølge The Times er der afstemninger i 11 EU lande, og EU-modstandere og EU-skeptikere har iværksat en europæisk Nej-kampagne forud ud for afstemningerne i de forskellige europæiske lande.

Ifølge avisen er Den Europæiske Nej-kampagne *'en usædvanlig koalition af erhvervsfolk, fagforeningsfolk, fredsaktivister, menneskerettighedsforkæmpere, socialister, konservative og grønne.'*

Nej-kampagnen finansieres af britiske erhvervsfolk og ledes fra London af den tyske erhvervsjournalist Thomas Rupp i samarbejde med den britiske Vote No-kampagne.

Nye opinionsmålinger viser, at UK, som vil afholde sin folkeafstemning i marts 2006, er det land, hvor der størst sandsynlighed for et nej, efterfulgt af Pole, Tjekkiet og Danmark.

De svenske politikere har afvist en folkeafstemning af frygt for et massivt nej.

Afstemningerne er et lærestykke i national og unionspolitisk taktikeri. Ikke mindst i de dybt unions skeptiske lande som Danmark. Indtil videre har det forlydt, at danskerne skulle stemme efter en engelsk afstemning.

Nu rejser der sig forslag om, at den danske afstemning skal ligge før den britiske:

- Efter at SF har sagt ja - og meningsmålingerne i øjeblikket ser positive ud - så mener jeg, at vi skal tage en afstemning før briterne, lyder meldingen fra Venstres medlem af EU-parlamentet Karin Riis Jørgensen. Hun bakkes op af det socialdemokratiske parlamentsmedlem Henrik Dam Kristensen.

De var begge at finde blandt de 500 parlamentsmedlemmer, som stemte for Corbett og Mendéz de Vigo-rapportens anbefaling af EU-grundloven, mens Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU var blandt de 137, der stemte imod.

- Jørgensen og Kristensen er tydeligvis i højt humør efter at parlamentsflertallet har sagt ja og amen til EU-grundloven. De danske ja-partier har travlt med at få en dansk tilslutning, så travlt at alle kneb skal forsøges, siger Ole Krarup.

- At forcere en dansk folkeafstemning, så den holdes før den britiske, er bevidst manipulation. Meningsmålingerne i Storbritannien peger klart på, at det britiske folk vil afvise EU-grundloven. Ja-partierne frygter, at det vil skade ja-siden i Danmark, hvis danskerne stemmer efter briterne. I Folkebevægelsen mod EU ønsker vi en fair og demokratisk folkeafstemning - derfor foreslår vi, at danskerne og briterne stemmer samme dag, siger Ole Krarup og tilføjer:

- EU ønskede valget til EU-parlamentet afholdt på samme dag i alle landene i juni sidste år, bl.a. for at resultaterne i et land ikke skulle påvirke resultatet i et andet. Det bør vel også gælde ved folkeafstemningerne.

Det "historiske præsidentvalg" i Palæstina

Af Henning Paaske Jensen

medl. af landsledelsen i Boykot Israel Kampagnen

Medierne har generelt fremstillet det som om det store problem for 'freden' har været et demokratisk underskud hos palæstinenserne - og ikke det apartheidlignende Israels ulovlige besættelse.

*Mahmoud Abbas:
Vinder uden jubel*

Allerede inden Mahmoud Abbas indsættes som præsident er den amerikanske/israelske plan for at kontrollere palæstinenserne i fuld gang. Legitim modstand mod besættelse forvandles til det ubetingede krav: Bekæmp og fængsel udøverne af denne rettighed under sloganet "kamp mod terrorisme" ellers vil vi ikke tale med jer.

"Vestens forventninger"

Præsident Bush, EUs Solana, den danske regering m.fl. overgik hinanden i at kalde det nyligt overståede præsidentvalg i Palæstina for et 'historisk valg, som åbnede op for helt nye muligheder'. Med tilsyneladende store forventninger til deres favorit præsident Fatah-leder Mahmoud Abbas, der afviser den væbnede kamp. Erstatningen for Arafat, der af USA og Israel blev stemplet som 'irrelevant' og 'terrorist'.

Bush startede med at invitere Mahmoud Abbas til USA og Sharon ringede og ønskede personligt tillykke. Næppe havde Sharon påtalt, at fokus nu må sættes på om "Abbas bekæmper terrorisme" før tingene er sat på "vågeblus".

Modstandsbevægelsen militante besked til Israel, USA og også den nyvalgte præsident fik igen besættelsesmagten til at spille uskyldig og kræve omgående reaktion.

Dette mantra der skal benyttes for at dække over deres ekspansion i området akkurat som i sin tid mod Arafat. Fjerne fokus fra at Israel og USA går videre med den zionistiske befæstigelse og udvidelse af Apartheidmuren og bosættelser på Vestbredden under påskud om israelsk sikkerhed og nye realiteter.

At føre kamp mod den kæmpende

modstandsbevægelse er en vanskelig, ja umulig opgave, fordi det palæstinensiske folk værner om dets enhed. Det kan snart ende med Israel og USA går over til også at kalde Mahmoud Abbas for terroristbeskytter og krav om en erstatning.

Sharon gik i sin tid til valg imod dannelsen af en palæstinensisk stat. Inddæmningen af Vestbredden, nye bosættelser, bosættelse og sønderdelingen af Vestbredden viser, at han ikke har glemt sin strategiske 'vision' om et Stor Israel.

Gaza, hvor der lever få bosættelse og som er umuligt at kontrollere på normal militaristisk vis, skal i stedet omdannes til et palæstinensisk fængsels-reservat.

Præsidentvalg

Ved det første præsidentvalg i 96 fandt det palæstinensiske folk Arafat temmelig relevant,

Arafat fik 87% af stemmerne.

Arafats brøde var, at han ikke ville føre den palæstinensiske sag ind i en blindgyde med borgerkrig, splittelse og kapitulation. Derfor holdt fanget i sit sønderbombede hovedkvarter i Ramallah - indtil det lykkedes dem at slippe af med ham ved hans mystiske død.

Ved det nu overståede valg blev Fatah lederen Mahmoud Abbas præsident, men det kun skete, fordi det lykkedes Fatah ledelsen, EU og andre at presse den livstidsfængslede intifadaleader Marwan Barghouti til at trække sig. Kendt og frygtet for hans fokus: *Ingen besættelse uden modstandskamp.*

Mahmoud Abbas fik 62 pct. af stemmerne, men med en lavere stemmedeltagelse end i 96. Opbakningen til Mahmoud Abbas kan på ingen måde sammenlignes med støtten til Arafat, symbolet på den palæstinensiske frihedskamp.

Menneskerettigheds-aktivisten Mustafa Barghouti, som blev første udfordrer til Mahmoud Abbas, fik omkring 20 pct. af stemmerne. For mange en overraskelse, fordi Barghouti ikke har noget parti til at føre valgkamp for sig.

Han blev flere gange anholdt af israelerne under sin valgkampagne. Mustafa Barghouti betoner den nationale enhed i kampen for alle palæstinensere. PFLP, der boykottede præsidentvalget i 1996 pegede denne gang på Mustafa Barghouti.

Den største organisation ved siden af Fatah, Hamas, boykottede valget, men lagde samtidig op til en form for samarbejde med den nye præsident, og vil stille op ved kommunalvalg, som finder sted senere på året.

Medierne og valget

Mens medierne har overgået hinanden i at tale om en fantastisk øvelse i palæstinensisk demokrati, har de været eksperter i at se bort fra 37 års israelsk besættelse, der strider imod al international ret.

Det må kaldes noget af et demokratisk problem. De har heller ikke protesteret over, at Israel fortsat udbygger sin tilstedeværelse på Vestbredden med USA's accept.

Præsidentvalget burde have været et valg, hvor internationale kommentarer og kulisserne var baseret på et opgør med det aggressive Israel, der med USA's sikre støtte sætter sig udover al international ret.

Og apropos den enorme omsorg for at irakere i Danmark og andre steder skal deltage i det illegitime valg under amerikansk besættelse: Det palæstinensiske valg blev afholdt, mens mere end halvdelen af det palæstinensiske folk, der befinder sig som flygtninge rundt omkring i verden, ikke havde mulighed

Den israelske terror fortsætter uanfægtet (13. januar 2005): Israelske besættelsesstyrker terroriserer byen Tarqumia i nærheden af Hebron på Vestbredden, efter at have dikteret udgangsforbud for borgerne.

for at deltage eller få indflydelse.

I Palæstina fortsatte den israelske stats terror lige op til valget og fortsattes nu efter valget

Det har ikke bekymret mediernes overhovedet. De forlanger 'demokrati' af palæstinenserne og kolporterer den gamle skrøne om Israel som det eneste demokrati i Mellemøsten. Det zionistiske Israel hvor palæstinensere, lever som 2. rangsborgere.

Problemet er Israel

Der er ikke noget at sige til at det palæstinensiske folk ikke har deltaget i valget med jubelscener og store forventninger.

Stormagters snak og planer har ikke bragt dem fred og frihed. Israel kender de selv alt for godt.

Den palæstinensiske intifada med dens legitime væbnede kamp er et logisk svar på Israels fortsatte besættelse. Ligesom den irakiske modstand fortjener denne antiimperialistiske kamp folkenes støtte.

Apartheidmure, nye bosættelser kan ikke undgå at møde fortsat modstand og heldigvis også en stadig større sympati og støtte fra befolkningerne rundt omkring i verden for palæstinenserens rettigheder.

Tiden er overmoden til at det internationale samfund isolerer og boykotter Israel som det skete i forhold til apartheid-Sydafrika.

Maskeforbud

For år tilbage kom min daværende sangglade kone hjem og erklærede:

- *Jeg skal til audition!*

Som en anden hane i hønsegården virrede jeg med hovedet, mens jeg tænkte: - *Det var helvedes. Hvad skal det nu betyde?*

På trods af årtiers arbejde som ufaglært følte jeg mig stadig som en studeret røver p.g.a.en studentereksamen, der var ligeså gammel som de puniske krige. Min stolthed forbød mig at spørge om, hvad "audition" betød. Gennem snakken blev jeg reddet ud af min knibe. Hun skulle til optagelsesprøve, som sanger i musical'en "Jesus Christ Superstar".

Omkring 10 år senere fik ordets alvor en helt anden betydning. På det tidspunkt var jeg blevet ansat på en ISO-godkendt fabrik. Det signalerede udadtil, at firmaet havde styr på arbejdsgangene, myndighedsregler og interne etiske personalenormer. Indadtil hæftede jeg og arbejdskammeraterne os mest ved, at det betød mere kontrol med arbejdets udførelse, idet virksomheden jævnligt gennemførte en *audit*, der bestod i, at to eller flere kontornussere i løbet af en arbejdsdag checkede, hvorvidt vi udførte arbejdet efter manualerne.

Vores fordel i det daglige og i særdeleshed ved *audit'erne* var, at vi fløj ude i mange forskellige geografiske områder, hvor vi samlede kemikalieaffald ind. Det var pladsmanden, der havde problemet, fordi han var bundet til arbejdsstedet, hvor kontrollen var.

Derfor var det ekstra vigtigt, at han på den dag ikklædte sig heldragten indbefattet maske med ilttilførsel, når han skulle omhælde giftige og brandfarlige væsker fra dunke til beholdere, som siden hen ville blive afhentet og kørt til destruering.

I det daglige gjorde vi som alle andre arbejdspladser: Sprang over, hvor gærdet var lavest.

Selvfølgerlig skete der fejl. Der var en kollega, der tog fejl af gærdets højde, da han i vidners påsyn trådte ind i et rum med brandfarlige kemi-

kalier med et tændt skod i munden. Han snublede og blev fyret.

Han havde ikke desto mindre en trang til at komme på besøg i deres kaffestue i mange år derefter, hvor gutterne ikke hver gang – men hver eneste gang - benyttede lejligheden til at svine ham til for hans dumhed:

- *Du er sgu da for dum*, var replikken, der samtidig var vores måde at fortælle, at vi savnede ham. Vi lod blot som om vi var de rene helgener, der passede arbejdet, som det skal gøres, selvom vi vidste, at han godt vidste, det forholdt sig anderledes.

For nyligt skete der så det, at Kenneth dummede sig. Kenneth havde været ude "i området" og samle affald ind efter sædvane. Da han ankommer til omhældningen, er hans tanker tilsyneladende koblet på drømmene

om, hvordan ugens lottogevinst på X antal millioner kroner skal udleveres. Han begiver sig i hvert fald ind i omhælderummet med dunkene i en tilstand, hvor han stadig befinder sig i det caribiske øhav omgivet af de skønneste havfruer, og begynder at omhælde dunkene uden så meget som en beskyttelsesbrille eller et næsefilter.

I det samme dukker frøken Lauridsen op fra *auditpatruljen*. Hvis Kenneth havde været i stand til det, var han forsvundet ned i et stinkende, giftigt og brandfarligt afløb, der kun havde en udgang: Døden.

På det efterfølgende *auditevalueringsmøde* blev episoden bragt op af kontornusserne. I nogle sekunder svævede pinligheden i luften; men gutternes sammenhold fornægtede sig ikke. Der blev gjort mange forsøg for at afværge katastrofen. Den forløsende lattermilde kommentar fandt Bjørn på:

- *Jamen, Kenneth rettede sig blot efter myndighedskravene, der dikterer maskeforbud.*

Latteren bredte sig, og *nusserne* forsvandt under arbejdslederens udsagn om at der ville blive strammet op.

Reno

15 pct. lønnedgang i PMF

Den ulighed i samfundet som fagbevægelsens top erklærer at ville bekæmpe, gennemføres systematisk med pampertilønninger til forbundstoppene. Det seneste eksempel realiseres i PMF, når forbundet fusionerer med FOA.

Når Pædagogisk Medhjælper Forbund (PMF) i det kommende fusionerer med Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) tvinges 120 forbundsansatte til op mod 15 pct. lønnedgang, mens forbundsledelsen stiger 1-200.000 kr. om året. Nøjagtig som slagteriarbejderne på Tulip i Ringsted fik de ansatte kniven på struben:

- Hvis I vil beholde jeres arbejdsplads, skal I acceptere lønnedgang, lyder den identiske besked. Denne gang er det blot i fagbevægelsens interne rækker.

Samtlige ansatte havde i deres harme sat hinanden i stævne på et stormøde i Odense sidste mandag. Tillidsmand for HK'erne, Christian Johansen, mener, at sagen er pinlig:

- Fagbevægelsen slås netop i denne tid mod arbejdsgivere, der forsøger at tvinge deres ansatte til lønnedgang med trussel om fyring i modsat fald. Mange af os tvinges faktisk 15 pct. ned i løn, hvilket fagbevægelsen for en måned siden var på barrikaderne imod.

Forringelserne forklares med, at PMF ved fusionen må underordne sig det større FOA-forbunds løn og personalepolitik, hvilket samtidigt tilkender de såkaldte politisk valgte en forhøjelse af årsgagen på op til 200.000 kr. Med andre ord overføres de ekstreme uligheder i FOA nu til det nye forbund. Den nuværende PMF-ledelse forklarer sig med rent juristeri:

- Det er rigtigt, at det er uklædeligt, at sådan nogen som mig stiger så meget i løn på en gang; men det er en følge af, at lønningerne i FOA er så meget højere. Det må fremstå som urimeligt; men det er ikke muligt at gøre det ret meget

Det drejer sig da om børn - gør det ikke?

anderledes, udtaler FU-medlem i PMF, Jacob Bang, til JyllandsPosten, mens han vasker sine hænder.

Han forsvarer sig tilligemed, at de ansatte får et engangsbeløb i kompensation for lønnedgangen, hvilket tillidsrepræsentanterne ikke giver fem flade ører for:

- Det var vel nærmest et siciliansk tilbud. Hvis ikke vi accepterede tilbuddet med det samme, ville det betyde massefyringer. For mange af os, der har mange år tilbage på arbejdsmarkedet, rækker det som en skrædder i helvedet.

Tillidsrepræsentanterne finder også kravet i strid med FOA's egne krav til de igangværende forhandlinger i forbindelse med den nye kommunalreform. Her har forbundet, der besidder chefforhandlerposten for alle berørte ansatte, rejst krav om garanti for job, arbejds- og lønforhold.

- Den pæne måde at sige det på, er at kravene lyder hule, mener Christian Johansen.

Mens forbundsledelsen i PMF forsøger at skyde skylden på storebror FOA, så har de stadig et forklaringsproblem. Det er nemlig et helt normalt træk, at man ved forbundsfusioner forhandler særordninger på plads, der tager sit udgangspunkt i, at hvert forbund har en forskellig baggrund og miljø. Sømændenes og murerens forbund fik således

hver sine sær aftaler i forbindelse med sammenslutningen i SiD. Typograferne fik i en periode overført en række goder for deres medlemmer – især de arbejdsløse – ved optagelsen i HK.

Man kan imødekomme PMF på en front: De adskiller sig ikke fra det øvrige fagbureaukrati, når det gælder om at rage til sig på medlemmernes bekostning. Det er kun godt et år siden, at en skandale rullede i PMF's søsterorganisation BUPL, der angiveligvis har til formål at varetage de uddannede pædagogers interesse. Da den daværende formand, Bente Sorgenfrey, forlod sin post til fordel for en betydeligt højere lønnet stilling som formand for FTF, modtog hun samtidig en klækkelig aftrædelsessum. Det viste sig at være en ret for alle forbundets hovedbestyrelsesmedlemmer, hvilket udløste så stor vrede hos medlemmerne, at det udløste en ekstraordinær kongres. Ud af de mange skandalesager, hvoraf kun toppen af isbjerget har set dagens lys, kan også nævnes en række i SiD, hvor navnet Villy Strube kan hægtes på nogle. Så snakker vi slet ikke om benganeriet i offentlige som private bestyrelsesselskaber, eller nasseriet på pensionskassernes formue.

PMF, der formaliserer fusioneringen på en generalforsamling den 25. januar, er blot det sidste skud på stammen.

-gri

Postarbejderes konfliktret suspenderet

22-23.000 postmedarbejdere, der på linie med andre offentlige ansatte står overfor overenskomstforhandlinger netop nu, får ikke mulighed for at strejke, hvis der ikke skabes enighed med modparten Post Danmark. I stedet vil striden blive behandlet ved tvungen voldgift.

Årsagen er, at Post Danmark meldte sig under Dansk Industri's faner 1. oktober sidste år. Derved får de tre hovedoverenskomstområder i postvæsenet karakter af lokalaftaler under Industriens Overenskomst, der først ligger til forhandling i foråret 2007. Dette er den juridiske snørklede tekst.

Post Danmark har med andre ord benyttet en helt legal fremgangsmåde, der blot har den konsekvens, at postarbejdernes tre-årige overenskomst bliver forlænget efter et par justeringer med to år mere.

De fagretslige regler lader altså hånt om, at postarbejderne i 2002 stemte om deres løn og arbejdsforhold under betingelse af, at den havde en gyldighedsperiode på tre år.

Hvorvidt LO's faglige repræsentanter har været opmærksomme på dette problem, da de i tidernes morgen accepterede reglerne, vides ikke; men

Ole Jespersen, forhandlingssekretær for postarbejderne i 3F's Industrigruppe, mener, at det er et problem:

- Vi har et demokratisk problem, som er uheldigt men uomgængeligt. Vi må erkende, at det er spillereglerne, som i øvrigt træder i kraft i enhver lignende situation. Det markante er nok, at der i dette tilfælde er tale om så stor en virksomhed, udtaler han til Kommunistisk Politik.

Mange arbejdere vil nok stille sig spørgsmålet, hvorvidt de faglige ledere har været deres opgave voksen, da de accepterede disse spilleregler:

- Man har vel været tvunget til at indgå et kompromis med Dansk Arbejdsgiverforening, da man lavede disse regler. Jeg har også vanskeligt ved at se, hvordan man kan gøre det anderledes. Jeg kan ikke se andre muligheder, parerer Ole Jespersen, som også erklærer, at utilfredsheden blandt de 15.000 postarbejdere med situationen ikke har medført protester på størrelse med en tsunami:

- Der har ikke været skarp kritik, om end der var repræsentanter på vores årsmøde, der gav udtryk for, at det ikke var den bedste situation.

-gri

Flere tæsk til de arbejdsløse

Der er flere økonomiske øretæver i luften til de arbejdsløse, hvis det står til regeringen:

- For mig har det hele tiden været afgørende, at vi øger indkomstforskellen mellem at være i arbejde og ikke at være i arbejde, så tilskyndelsen til at tage et arbejde stiger, udtaler beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, som har til hensigt at hæve jobfradraget:

- Det er ikke noget valgløfte. Men i det omfang vi kan skaffe penge til nye skattelettelser, vil jeg lægge mit lod på vægtskålen på, at det bliver i form af jobfradrag, siger han.

Regeringen har allerede ramt konthjælpsmodtagerne hårdt på pengepungen, idet titusinder har fået reduceret deres udbetaling med op til 1.200 kr. pr. måned for enlige og 2.000 kr. for samboende.

Hævelsen af jobfradraget vil naturligvis lette lidt på de arbejdendes økonomi; mens de udstødte igen kan konstatere, at de bliver holdt udenfor eller straffes. Regeringen opnår i hvert fald at skabe yderligere frygt for arbejdsløshed blandt arbejdende, hvilket har det klare formål at kunne trykke løn og arbejdsforhold.

Man må til gengæld rose regeringen for ikke at lægge skjul på, at den fører klassepolitik. Det understreges ved, at den ved fundet af ekstra 23 milliarder kroner på grund af et fejlskøn, overvejer at komme de rigeste til undsætning. De konservative deler således Dansk Industri's synspunkt om, at fremkomsten af milliarderne skal benyttes til at afskaffe topskatten. Regeringen har ikke og vil ikke så meget som at overveje at bruge pengene til at lette tilværelsen til de ringest stillede.

-gri

3 & (RBF)

Restaurationsbranchens Forbund (RBF) har med sine 22.000 medlemmer har siden 2002 været på udkig efter en samlelever. Valget stod mellem og HK og det nystiftede 3F. Resultatet blev 3F, hvorfor der startes optagelsesforhandlinger den 19. januar med henblik på en fusion med virkning fra den 1. januar 2006.

Den gamle rotte Lillian Knudsen, tidligere forbundsformand for KAD og nuværende leder af 3F's Servicegruppe glæder sig til optagelsen:

- Jeg tror, RBF skal være glad for tidspunktet. Vi er jo alle sammen nye, og det vil vi stadig være om et år, når RBF kommer ind.

Løkke sender aben videre

Regeringen vil ikke give en jobgaranti, der skal sikre de offentligt ansatte, der bliver berørt af kommunalreformen, mod at blive afskediget. Derimod anbefaler indenrigsminister, Lars Løkke Rasmussen (V), kommunerne at udstede en lokal jobgaranti.

Udmeldingen lægger hermed luft til de faglige organisationers krav om, at det er regeringen, der skal udstede en jobgaranti til de ansatte på baggrund af løfter om, at reformen ikke vil koste arbejdspladser.

Lars Løkke mener tilsyneladende, at det er op til de lokale regioner at opfylde regeringens løfter.

Praktikpladser NU

Uge for uge vokser antallet af elever uden praktikpladser. Nedlæggelsen af skolepraktikken på otte af de vigtige erhvervsuddannelser sætter sine tydelige spor. Elevernes landsorganisation, EEO har ikke tænkt sig at problemet skal få lov at forsvinde fra dagsordenen. EEO er i fuld gang med at planlægge landsdækkende gadeaktioner for at protestere mod den uholdbare situation. Mere end 1000 står helt akut uden praktikplads. Derfor forberede gadeaktioner den 17. januar.

Nøgne politikere

Der er stemmer i jobs og skoler. I den første TV-transmitterede partilederrunde efter valgudskrivelsen var det temaerne i centrum. Tænk engang: Der skal skabes masser af jobs, og eleverne skal lære at læse.

Den gigantiske arbejdsløshed som følge af udflagning og angrebene på den offentlige sektor ligesom folkeskolernes udsultning er den direkte følge af både de borgerlige og socialdemokratiske regeringers politik i årtier, af den nyliberale globaliseringspolitik, der udflyder produktionen til lavtlønslande. Fogh-regeringen har yderlige suppleret det med sit felttog mod arbejdspladserne i den offentlige sektor.

Folkeskolen, ungdoms- og voksenuddannelser er systematisk og nyliberalt skåret og besparet ned. Årtiers ghettoiseringspolitik har skabt folkeskoler, som ikke magter at give alle elever basale færdigheder.

FV 2005

VK og DF mener, det er socialdemokraternes skyld. Lykketoft og Helveg, at det er Schlüter og Foghs. De har ret. Løfter og skatteyderpenge sidder løse under en valgkamp, og nu vil begge regeringsalternativer for alvor gøre noget ved det lort, de selv har lavet. Deres svar er *uddannelse hele livet, fleksibilitet og mer fleksibilitet*. Eller: *Danskerne skal til at rubbe sig*.

Mens statsministerkandidaterne snakker om investeringer i fremtidens geniale jobs, er sandheden den, at de skaber massearbejdsløshed og at den jobskabelse der er som i USA fortrinsvis er lavtlønnede servicejobs i den private sektor. En plan for fremtidens danske arbejdsmarked eksisterer reelt ikke –

og kan ikke eksistere. Og hvad skoler og uddannelse angår har begge regeringsalternativerne også bundet sig til EU's nyliberalisme, som producerer A og B-borgere i en uendelighed. Valgløfterne er *Kejserens nye klæder*.

I paraden dukkede gamle kendinge og en enkelt nytillkommer op. Mimi Jakobsen fra CD prøver igen. Frank Aaen er tilbage for EHL og erstatter både Keld Albrechtsen og Søren Søndergård, der er ude af folketinget. Kristendemokraterne har fået nyt ansigt, og Rune Engelbrecht-Larsen, Minoritetspartiet, gled fint ind i selskabet af upåklædte politikere. Han lægger an til en karriere som de uglesetes repræsentant. 'Socialismens tid på godt og ondt er forbi', siger partiet: 'Stalin og Mao var diktatorer, hvis enevælde absolut tåler sammenligning med Hitlers'. Den tidligere Faklen-redaktørs karriere-springbrædt er på plads.

Strejketimerne ligger i bedste halvdel

Den såkaldte danske aftalemodel, hvor arbejdsmarkedets parter forhandler og aftaler tingene, har i flere år været under hård beskyldning og undergravning. Den nye EU-forfatning vil slå det sidste søm i kisten, hvorefter det er op til folkettinget at fastlægge ved lovgivning at fastlægge alle centrale arbejdsforhold. Det forhold vækker både bekymring og harme hos fagbevægelsens medlemmer, hvorfor toppen og de EU-positive kredse også vælger at omgå disse fakta i stilhed.

Nu er der imidlertid fremkommet en rapport, hvis selvvalgte konklusioner falder som vand på EU's mølle:

- Strejketimerne i Danmark viser sig over de sidste 3½ årti at ligge i den øverste halvdel, når vi sammenligner os med 14 andre vesteuropæiske lande, hvilket dokumenterer, at den danske aftalemodel ikke i sig selv holder ro på bagsmækken.

LO og forbundslederne har betegnet de nok netop tidligere forsvaret modellen overfor arbejdsgivere og lovgiverne med, at modellen sikrede arbejdsroen. I modsætning hertil har fagbevægelsens

medlemmer krævet modellen bevaret, da den indeholder automatikken i at kunne rejse og kæmpe for sine krav direkte overfor modparten. Ved lovgivning stiller problemerne sig i sagens natur sig helt anderledes, da modparten bliver selveste staten. Dertil kommer det oplagte demokratiske element – eller mangel på samme – idet arbejdere ved lovgivning bliver frataget deres ret til urafstemninger.

Rapporten, der er udfærdiget af arbejdsmarkedsforsker Steen Scheuer, professor ved Roskilde Universitets Center, konstaterer, at de danske strejketimer ligger i den øverste halvdel sammenlignet med vores naboer målt over de respektive årtier. En væsentlig årsag angives til at være storkonflikterne i 1973, 1985 og 1998. rapporten omgår imidlertid den kendsgerning, at alle tre konflikter enten var udløst af politiske indgreb eller blev fortsat efter et politisk indgreb, hvilket gør enhver konklusion om den danske aftalemodel irrelevant, idet et hav af strejketimer er knyttet til politiske protester.

LO's næstformand med det adeligt

klingende navn Tine Aurovig-Huggenberger lægger ikke skjul på, at en af LO's fornemste opgaver er at sikre roen på fabriksgulvet:

- Derfor skal vi forbedre medarbejdernes muligheder for indflydelse på arbejdspladsen, og tillidsrepræsentanter og samarbejdsudvalg bør inddrages mere og tidligere i processen, konstaterer hun og kunne passende tilføje, at indførslen af selvstyrende grupper også bidrager til at bilde arbejderne ind, at de har medbestemmelse.

Henry Holt Jochumsen, formand for Nærings- og Nydelsesmiddelarbejder Forbundet (NNF), hvor han bl.a. repræsenterer slagteriarbejderne, der er kendt for at være flittige til at *smide knivene*, bakker op om LO's næstformand:

»Vi er imod overenskomststridige strejker og har den holdning, at der må være andre måder at løse tingene på. Både arbejdsgiver og medarbejdere har en forpligtelse til at lytte til hinandens synspunkter og forhandle sig frem til en løsning, der er acceptabel for begge parter, udtaler han til LO's Nyhedsbrev A4.

-gri

*En stemme for Fogh og Co. er en stemme for
krigsforbrydelse og terror*

**Stop krig og besættelse!
Træk tropperne hjem NU!**

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Fogh! Du har blod på hænderne!

Af Dorte Grenaa

Formand for Arbejderpartiet Kommunisterne

Et dansk folketingsvalg anno 2005 ligner en lokal udgave af et amerikansk præsidentvalg – med Fogh i Bush's og Lykketoft i John Kerrys rolle.

Den globalt forhadte amerikanske præsident fremstiller sit tvivlsomme genvalg som en godkendelse af hans 'krig mod terror' og den kriminelle aggressionskrig mod Irak, der har kostet langt over 100.000 civile irakere livet og smadret landet. Han vil bruge sin anden præsidentperiode til at udløse nye krige for at sikre amerikansk verdensherredømme. Lige nu forbereder han bombning af Iran. Fire år mere med Bush er en garanti for at verden bliver et værre sted at være!

Et flertal i den danske befolkning var imod Irak-krigen. De største demonstrationer i mands minde søgte at forhindre krigen og dansk krigsdeltagelse. Fogh og Co. var lige glade. De sætter alliancen med Bush og A.P.

Møllers krig- og olieinteresser højere.

Fogh og Co. løj uhmættet, da Danmark skulle i krig:

Han påstod at Irak besad masseødelæggelsesvåben og udgjorde en trussel mod verdensfreden.

Selv USA har måttet opgive sin våbenjagt og indrømme, at angrebskrigen blev ført på et falsk grundlag. FN's generalsekretær har erklæret krigen for i strid med international lov og FN's charter.

Det er en kendsgerning, at Irak havde destrueret sine masseødelæggelsesvåben som det var blevet pålagt af FN.

Foghs krigsforbryderregering er lige glad. Den mener, at man ustraffet kan føre krig sammen med Bush og USA. Dansk Folkepartis sorte præster tøver ikke med at kalde det religionskrig, krig mod islam.

Fogh har gjort Danmark medskyldig i mere end 100.000 civile irakeres død.

Han hører hjemme foran en krigsforbryderdomstol – og ikke på en regeringstabet.

Alle danskere må gøre sig dette klart:

En stemme på Fogh og hans regering er en stemme til støtte for kriminel aggressionskrig, krigsforbrydelse, massakrer og tortur.

Der findes ikke noget vigtigere spørgsmål ved dette valg.

De to danske statsministerkandidater har indgået en aftale om, at den ulovlige krig mod Irak og krigen mod terror ikke skal blive et tema i denne valgkamp. Den anden side af aftalen er, at der ikke vil blive gennemført større 'velfærdsreformer' - d.v.s. nedskæringer i det store flertals tilkæmpede rettigheder – uden at socialdemokra-

tiet er med.

Danskerne skal ikke tage stilling til krigen og fortsat dansk krigsdeltagelse ved valget. For Socialdemokraterne og De Radikale, der stemte mod dansk krigsdeltagelse, stemmer nu for forlængelse af den forbryderiske besættelse af Irak.

Socialdemokratiet og De Radikale har ikke engang ville komme med et konkret løfte eller en tidsplan for tilbagetrækning af de danske besættelsestroppe.

Som Kerry i USA udgør Lykketoft i Danmark ikke et reelt alternativ til krigspolitikken.

Uanset hvilken regering, valget resulterer i, vil det være krigsmodstanden uden for folketinget, som må gennemtvinge et stop for den ulovlige krig og besættelse og får de danske tropper hjem!

De kalder det 'at sætte mennesket i centrum'.

De kalder det 'velfærdsreform'.

De kalder det 'at sikre fremtidens velfærdssamfund'.

I dansk politik er regering og opposition enige om at Danmark skal føre krig i Irak. De er også enige om, at der skal gennemføres en 'velfærdsreform'.

Det er nyliberalismens dagsorden. 'Globaliseringens' dagsorden – og det er de almindelige danskere, der kommer til at betale – med længere arbejdstid, lavere pensioner og velfærdsydelse og lavere løn.

I EU hedder det 'Lissabonmålsætningen' eller Agenda 2010. På EU's topmøde i Lissabon i marts 2000 gav de daværende regeringschefer hinanden håndslag på at EU i år 2010 skulle være 'den mest dynamiske og konkurrencedygtige økonomi i verden'.

Det er EU's plan for at blive verdens mægtigste økonomiske magt - på arbejderens bekostning.

Den nyliberale recept er global: Den hedder privatiseringer, udliciteringer, outsourcing, udflagning, beskæring af de offentlige ydelser, løntrykkeri, direkte lønnedgang ...

Rasering af arbejdspladser

Fogh-regeringen tog tråden op, hvor Nyrop slap. Hensynet til monopolernes profitter er det afgørende i dens politik. Prisen har været høj: I første omgang er den blevet betalt af flygtninge og indvandrere, der er blevet presset ned på eller under eksistensminimum, af de unge og af børnene i form af forringede skoler og uddannelsestilbud.

Nyliberalismen skaber ikke arbejdspladser, og slet ikke industriarbejdspladser: Antallet af industriarbejdspladser er nu det laveste siden 2. verdenskrig. Midt i 70'erne beskæftigede industrien 610.000 personer. Ved udgangen af 2003 var der 377.400 jobs i industrien. Fra oktober 2003 til oktober 2004 blev yderligere 11.250 industriarbejdspladser udraderet. Der er ingen grund til at tro på løfterne om 50.000 eller 85.000 nye arbejdspladser.

Truslen om udflagning har ført til, at

Den nyliberale "velfærd":

Kommunalreform, privatiseringer, lønnedgang ... You name It!

Til at stole på?

Fogh siger, at han ved sidste valg indgik en kontrakt med vælgerne – og at han har gennemført sin del...

Var Irak-krigen med i denne kontrakt? Eller en tillægskontrakt, måske? Ved dette valg har han bebudet en ny...

mange monopolvirksomheder stiller krav til arbejderne om direkte lønnedgang på op til 20 pct. Det er nyliberalismens sande triumf.

Arbejderpartiet Kommunisterne afviser hele denne asociale, arbejderfjendske, ungdomsfjendske og fremmedfjendske kurs og arbejder for at organisere modstanden nedfra for at så den tilbage, for jobs og reallønssikring.

Kommunalreform og 'velfærdsreform'

Fogh-regeringen har to store såkaldte 'reformprojekter' på bedding: 'kommunalreform' og 'velfærdsreform'. Det er begge udtryk for systematisk velfærdsafvikling.

Kommunalreformen er først og fremmest et kæmpeskridt i retning af udlicitering og privatisering af alt, der kan skabes profit på. Og det vil igen sige, at den er et gigantisk angreb på den offentlige sektor.

Der vil blive fyret, bortrationaliseret og udliciteret tusindvis af offentlige ansatte væk. Faktisk skal omkring 30.000 stillinger i det offentlige bortrationaliseres årligt i de kommende år.

Statsministeren har til Dagbladet Bør-

sen udtalt, at regeringen med kommunalreformen vil kunne mindske arbejdsstyrken i det offentlige med 30.000 årligt i en lang årrække, hovedsagelig ved 'naturlig afgang'.

Fogh-regeringen har nedsat sin 'velfærdskommission' med henblik på at rette et generalangreb mod resterne af 'velfærdssamfundet'. En foreløbig rapport fra den viser, at der under dække af at ville beskytte den fremtidige såkaldte velfærd skal skæres i befolkningens levevilkår, hvilket først og fremmest rammer de ringest stillede.

Perspektiverne er i overskriftsform:

Skattefinansierede ydelser skal reduceres. Egenbetaling skal derfor forhøjes. Pensioner og efterløn sættes under beskydning. Arbejdsmarkedet skal reformeres med yderligere fleksibilitet til følge, hvilket blandt andet betyder langt flere deltidsjob. Antallet af offentlige stillinger skæres drastisk. O.s.v.

Tingene hænger sammen – 'reform'-processen er i gang. Under Fogh-regeringen slagtes arbejdspladserne både i industrien og den offentlige sektor.

I Tyskland, Holland og mange andre uni-

onslande har millioner strejket og demonstreret mod forringelser af understøttelser og pensioner, mod arbejdskøbernes krav om reallønssnedgang og trusler om udflytning af produktionen. Det bliver også nødvendigt at slås her!

Arbejderpartiet Kommunisterne afviser disse superkapitalistiske reformer til gavn for de rige og til skade for de mange, og opfordrer i stedet til at bekæmpe dem.

EU og Unionsforfatningen

Nyliberalismens vind blæser over hele Den europæiske Union som over hele kloden. Den er signeret og promoveres af alle de internationale institutioner, men fordømmes og forkastes stadig kraftigere af folkene. I dens navn fører de konservative regeringer såvel som de socialdemokratiske en politik, som fjerner de tilkæmpede sociale fremskridt, og sænker levevilkår og arbejdsforhold for arbejderne og folkene.

Unionsforfatningen skal være den foreløbige krone på dette ødelæggelsesværk: En forfatning som gør nyliberalismen til lov for alle medlemslande, som står over de nationale forfatninger og som skal formalisere EU, 'Europas Forenede Stater', som global militær, økonomisk og politisk supermagt.

Arbejderpartiet Kommunisterne siger Nej til supermagt EU, til unionsforfatninger, og arbejder for Danmarks udtræden af EU, til fordel for det store flertal.

Intet reelt alternativ

Der findes ingen reelle alternativer ved dette folketingsvalg:

Begge regeringsmuligheder vil føre krig, have mere Union, mere nyliberalisme og imperialistisk globalisering.

Samtlige opstillede partier støtter enten den ene eller anden krigs- og unionsregering.

Derfor kan Arbejderpartiet Kommunisterne ikke anbefale at stemme på et af partierne.

Vi opfordrer til valgboycot – og til at styrke kampen og organiseringen i dagligdagen.

Svaret er: Socialisme!

Nyliberalismen og markedsøkonomien har været en stor fiasko. Den har gjort de fleste af jordens lande og det store flertal af menneskene på jorden fattigere, mere gælds-bundne – og nogle tusinder milliardærer rigere end nogen-sinde før, rigere end hele lande med deres befolkninger.

De multinationale selskabers og de kapitalistiske staters nyliberale offensiv er ledsaget af en reaktionær udvikling med stadig grovere angreb på de demokratiske rettigheder og menneskerettighederne – som det f.eks. ses i terrorlov-givningerne i mange lande.

USA's kamp for at sikre sig verdensherredømme har udløst en situation med permanente krige – med Danmark som deltager. USA ligner stadig mere en fascistisk stat under udvikling.

Den Ny Verdensorden og 'krigen mod terror' betyder katastrofe på katastrofe - sociale katastrofer, miljøkatastrofer, krige, udbytning, undertrykkelse, rablende reaktion.

Verden over rejser folkene sig i protest. Globale bevæ-gelser har udviklet sig som gigantiske massebevægelser – antikrigsbevægelsen f.eks. I Irak fører modstandsbevægelsen en berettiget kamp mod besættelsesmagten. I Palæstina fortsætter intifadaen på fjerde år.

Folkets modstand er vejen frem. En anden verden er mulig: en socialistisk verden.

Hver eneste dag tordner de borgerlige medier mod socia-lisme og kommunisme. 'Hun duede ikke', som H.C. Andersen siger – eller hvordan er det nu, det er?

Jo – den duede godt nok, socialismen!

Netop derfor ville kapitalisternes internationale have den væk fra jordens overflade.

En stor del af det 20. århundrede var præget af kampen mellem de to samfundssystemer. Kapitalismen udløste to verdenskrige og et utal af mindre krige. Socialismen var hovedkraften i sejren over fascismen og inspirerede folkenes frigørelseskamp mod imperialismen og kolonialismen over hele kloden. Den skabte hurtig udvikling i tilbagestående lande, sikrede fred, arbejde og social fremgang for den brede befolkning.

Socialismen har historisk bevist, at den fungerer som samfundssystem.

Konsekvenserne af kontrarevolutionens sejr i tidligere socialistiske lande er frygtelige for det store flertal: masse-fattigdom, udplyndring, kapitalistiske gangsterregimer.

Revolutionen og socialismen har også haft sin egen ind-virkning på udviklingen i Danmark: Udover dens rolle i at besejre fascismen, betød borgerskabets angst for en socialis-tisk revolution også, at alle de reformer, man kaldte den dan-ske velfærdsstat, blev gennemført.

I samme øjeblik den herskende klasse ikke længere fryg-ter revolutionen, inddrages alle de forbedringer, som genera-tioner af arbejdende har kæmpet for.

Uanset al propagandasnakken: Socialismen duer.

Den er *det eneste* alternativ til krig og krig, til union og mer union, til jungleloven.

www.apk2000.dk

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midsjælland

8. juli – 15. juli 2005

* USA's globale strategi

* Irak, Palæstina, krigen mod terror

* Statsfascisme og nazibevægelser

* Den europæiske Union og globaliseringen

* Folkenes modstand

* Debat, musik, teater, sport, fest...

Start fredag den 8. juli om aftenen –
Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension:
1.150,- Fattigrøve og unge 900,- Børn 7-13 300,-
Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk
APK på 00 00 00 00 / email apk@apk2000.dk
eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Tag kontakt til APK og DKU

OKTOBER BOGBUTIK OG
GALLERI - KØBENHAVN
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Åbent man, tir, tor, fre 14-
17.30 Onsdag 16-19

OKTOBER BOGBUTIK FYN
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid: Hverdag 12-17.30

OKTOBER - ÅRHUS
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid: Man, ons, fre 14-17

www.kpnet.dk

Lad os forenes mod den amerikanske fascisme

Af Kamal Majid

Kamal Majid er irakisk kurder, forfatter og professor emeritus ved University of Wales, Cardiff.

Det er ikke tilfældigt, men fordi USA's politik har behov for det, at præsident Bush for anden gang har valgt medlemmerne af sin regering blandt de neo-konservative. Sandheden, som kom frem som følge af den amerikanske hærs handlinger i Irak, er, at den amerikanske kapitalisme er nødt til at indlede sin fascistiske fase. Og dette af årsager uden for dens kontrol.

På det internationale plan slog kapitalismens ekspansionspolitik fejl; den blev konfronteret med viljen fra de undertrykte folk, som har været udsat for økonomisk udbytning og militær og politisk undertrykkelse. Men ikke nok med det. Også en del af amerikanernes allierede som Osama Bin Laden og Saddam Hussein meldte sig ud af deres alliance med USA. Amerikanerne begyndte allerede i slutningen af 1998, det vil sige før begivenhederne i New York i september 2001, at bombe Irak, al-Qaidas skjulesteder i Afghanistan og også medicinfabrikken i Sudan.

På den anden side blev USA's rivaler, EU og Kina, nødt til at gøre modstand mod den amerikanske ekspansion på bekostning af deres økonomiske og strategiske interesser, især da amerikanerne besatte oliefelterne i Golfen for at kunne afskære disse rivaler fra olien, hvis det blev nødvendigt. Således skabte de magtfuldes opførsel den modsatte virkning, og der opstod en forvirrende polarisering i slutningen af årtusindet. Så tiltog den økonomiske krise i USA som følge af akkumulationen af gæld og stigningen i oliepriserne, da de amerikanske selskaber nægtede at sætte priserne ned for at undgå indskrænkning af deres profiler.

Derefter faldt dollarens værdi i forhold til euroen fra 0,85 dollars for en euro i begyndelsen af det nye årtusinde

ned til 1,35 nu, hvor disse linjer skrives. Dette skete først og fremmest for at accelerere faldet i prisen på importeret olie. Af disse årsager, og efter at store selskaber som Enron og World-Com gik konkurs i 2001, blev de amerikanske arbejdsgivere nødt til at donere gavmildt til Bush og Dick Cheneys valgkampagne. Sidstnævnte er storaktionær i det multinationale selskab Halliburton og nogle andre olieselskaber.

Den amerikanske regering udnyttede begivenhederne i september 2001 til at erklære 3. verdenskrig imod fundamentalistisk terrorisme og gav udtryk for, at det var et nyt korstog. Den amerikanske nationalisme afslørede sin chauvinisme ved at fokusere på forsvaret af USA, som blev angrebet af den fundamentalistiske islam. Denne krig blev især i Irak kendetegnet ved, at USA udelukkede selv sine allierede i NATO. Dette forhindrede også FN's indblanding i beslutningerne i Sikkerhedsrådet omkring det overlagte angreb.

USA sammenlignelig med Nazi-Tyskland

Det er den amerikanske fascisme i praksis. Den opfører sig på samme måde, som Nazi-Tyskland opførte sig, da det invaderede Tjekkosllovakiet og Polen. Det misligholdt også sine aftaler med Storbritannien og Frankrig. USA's fremfærd minder også om det fascistiske Italiens opførsel, da det erobrede Somalia og Etiopien. USA begår samme racistiske forbrydelser mod menneskeheden i Afghanistan og Irak, hvor det benytter sig af had mod islam på samme måde, som nazisterne benyttede sig af had mod jøderne. I dette stoler USA på evangelisterne, hvoraf fire millioner for første gang stemte for Bush ved sidste valg. Lad os her nævne nogle fakta om krigen i Irak, som bekræfter, at den amerikanske fascisme på ingen måde er forskellig fra Hitlers.

For det første anvendte USA løgn i sit angreb på Irak, da det anklagede den irakiske regering for at have produceret

og oplagret kemiske og biologiske våben, og da USA insisterede på, at der var en tæt forbindelse mellem Irak og al-Qaida. Bagefter anvendte USA den hitleriske fremgangsmåde, en blitzkrig, mod Irak uden at tage hensyn til, at flertallet i FN's Sikkerhedsråd, især USA's rivaler, Tyskland, Frankrig, Rusland og Kina, var imod krigen.

Under krigen brugte den amerikanske hær de mest forfærdelige våben, særligt klyngebomber med forarmet uran, påstanden om, at USA ville sprede demokratiet hurtigt. Paul Brown, korrespondent for den britiske avis *The Guardian*, skrev den 25. april 2003:

"Med henvisning til alle foreliggende kilder er specialister nået frem til, at de (amerikanerne, o.a.) allerede har anvendt 1000-3000 tons beriget uran i løbet af de første tre uger af krigen."

Den amerikanske regering har begået denne forbrydelse mod Irak i en krig, som blev erklæret på baggrund af påstanden om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, og på et tidspunkt, da der endnu ikke var modstand mod besættelsen. Det vil sige, at udryddelsen af irakerne med uran var planlagt før krigen. Det var derfor ikke underligt, at en korrespondent for den amerikanske avis *The Christian Science Monitor* i 2003 skrev fra Bagdad, at

"radioaktiviteten i Bagdad er 1000-1900 gange højere end det normale."

Læg mærke til ordet "gange".

Korrespondenten skrev endvidere:

"I denne krig anvendte Pentagon radioaktive våben i de tætbefolkede byer i stedet for på slagmarkene i ørkenen, som det var tilfældet i 1990." (For flere detaljer, se de mange rapporter fra Campaign for Nuclear Disarmament, Kampagnen for Nuklear Nedrustning).

For at cementere sin position i Irak fokuserer USA, ligesom Hitler gjorde,

på etnisk og religiøs splittelse. Det rekrutterer tilhængere af de to kurdiske partier (KDP og PUK, o.a.), Al-Dawa (Partiet Islamisk Kald, o.a.) og Det Øverste Råd for Islamisk Revolution i Irak (SCIRI, o.a.) i bekæmpelsen af den voksende modstand. Så påtvang USA irakerne bykrigen ved at angribe den fredelige civilbefolkning. Briterne valgte at anvende maskingeværerne som sværd i Amara, hvilket minder om krigen i Korea.

I den forbindelse vidnede den pensionerede amerikanske sergent Jimmy Massey – efter at have afsluttet sin tjeneste i Irak – over for det canadiske flygtningenævn til forsvar for den deserterede amerikanske soldat Jeremy Hinzman, der har søgt asyl i Canada:

”Vi skød på folk, lige så snart de kom ud af deres biler for at blive kropsvisiteret, og før de løftede deres hænder for at overgive sig selv. Jeg ved ikke, om irakerne forestiller sig, at vi skyder på dem for at fejre deres nye demokrati, men jeg ved, at vi dræbte uskyldige civile. De amerikanske soldater blev fortalt, at alle irakere muligvis var terrorister. Jeg registrerede, at mine kollegaer åbnede ild vilkårligt. I løbet af en time dræbte vores enhed 30 civile i Al-Rashid syd for Bagdad. Jeg vidste ikke, hvem der var fjenden. Hvis en soldat ikke har en fjende eller ikke kender sin fjende, hvorfor tager han så af sted?”

Sergenten sagde også til den officielle canadiske domstol:

”Jeg så, at de amerikanske soldater dræbte civile irakere rutinemæssigt, herunder også kvinder og børn. Jeg så også sårede modstandsfolk blive dræbt.” (jf. korrespondenten for den britiske avis *The Independent* i Washington den 9. december 2004, s. 29. Husk, at det efter Geneve-konventionen er en krigsforbrydelse at slå sårede ihjel).

Alligevel påstår USA gang på gang, at det er den irakiske modstandsbevægelse, der dræber uskyldige i politiet og militæret, altså dem, som besættelsen har rekrutteret for at slå ihjel og dø selv i stedet for amerikanerne. I sin rapport om drabene på 100.000 civile irakere siden begyndelsen af besættelsen bekræfter den amerikanske medicinske komité i lægetidsskriftet *The Lancet* den 29. oktober 2004, at 84 procent af disse ofre er blevet dræbt af amerikanerne, 95 procent af dem som følge af luft- og artilleriangreb, og at flertallet af ofrene er kvinder og børn. Så indrømmede George Bush officielt drabene på de fængslede i Abu Ghraib-fængslet og de seksuelle overgreb mod andre. Er det ikke fascisme i sin værste form?

Irakerne har gjort modstand mod denne barbarisme, og besættelsesmagten har svaret igen med at ødelægge byer, nøjagtigt som Hitler gjorde. Amerikanerne følger en teori, som går ud på,

at for at redde en by må man ødelægge den, som de også gjorde med den vietnamesiske by Hue i 1968. Den 4. december 2004 bragte Caroline Hawley, BBC's korrespondent i Irak, billeder fra det smadrede Falluja, hvor hun sagde, at ”de amerikanske soldater har ødelagt en tredjedel af bygningerne i byen, og der er også et ukendt antal lig under ruinerne; derfor er det umuligt at vide, hvor mange civile der er blevet dræbt.”

Ja, det er fascismen. Lad os forenes for at drive den ud. Amerikanernes brutalitet er overlagt.

Hør, hvad oberst Ralph Peters sagde til sine soldater før angrebet på Falluja (*New York Post*, 4. november 2004):

”Vi har brug for at påvise, at den amerikanske hær ikke kan knækkes eller besejres.”

Hvad så hvis destruktion skal være beviset? Kan man ikke i disse ord høre genlyden fra den nazistiske general Rommels taler i Nordafrika under 2. verdenskrig?

Obersten fortsætter:

”Størstedelen af befolkningen i Falluja er flygtet – altså dem, der er interesseret i at leve i fred. Vi skal nådesløst forfølge terroristerne, dem, der foretrak at blive i byen ... det vil sige at slå dem ihjel så brutalt, som det er nødvendigt. Og de, der vil undgå denne skæbne, skal overgive sig ved at række armene op i vejret. Vi nægter at lytte til de inter-

Uran terror!

Af Frederik Grøn Schack, CensurNyt

USA har under bombningen af Irak smidt omkring 2500 tons forarmet uran, hvilket giver en radioaktiv forurening svarende til 250.000 atombomber, af samme størrelse som den USA smed over Nagasaki. I Afghanistan blev der smidt 800 tons forarmet uran, hvilket svarer til 80.000 Nagasaki atombomber.

4 ud af 9 (44%) testede folk fra det amerikanske militærpoliti, udstationeret i Irak, var kraftigt eksponeret for forarmet uran. Flere af disse havde spor af en uran isotop U-236 som kun forekommer efter en nuklear reaktion.

Der er sket en eksplosion i antallet af babier der bliver født med defor-

miteter i både Irak og Afghanistan. Børn og voksne bliver fortsat eksponeret for radioaktive partikler, når de færdes i nærheden af beskyttede tanks og særligt når de udforsker disse.

Det radioaktive støv bliver langsomt spredt i Irak. Det sker via vinden, via vand og ved at irakerne transporterer forurenede krigsmateriel til genbrug i åbne lastbiler.

Det betyder at stort set ingen del af Irak er helt upåvirket af disse massive bombardementer med forarmet uran. Den eneste måde man kan håndtere denne katastrofe på, det er ved hurtigst muligt at begrænse spredningen af

radioaktivt støv ved oprydning, samt at informere den irakiske befolkning om sundheds risici. Desværre har USA vist sig usamarbejdsvillige med hensyn til oprydning, og de er derfor med til at skabe en permanent miljømæssig katastrofe i Irak.

ationale kræfter, der forsøger at tilfredsstille fjenden, fordi vi har brug for at se terroristerne i mudderet, døde. Og verden skal se deres lig. Og selv om Falluja ender som Kartago, er det en god og acceptabel pris. Vi skal demonstrere vores beslutsomhed for verden.”

Læg mærke til henvisningen til den historiske by Kartago, som gentagne gange blev udsat for sammenstød mellem europæere og arabere. De vestlige historikere siger, at byen blev ødelagt af araberne i 698, det vil sige, selv for korstogene. Læg også mærke til, at han ikke kun opdanner sine soldater, men også advarer hele verden og nægter at lytte til den internationale protest.

Gammelt nag må lægges til side og modstanden støttes

Befolkningerne i verden bør forstå dette og skynde sig at forene kræfterne på trods af forskelle og uenigheder. Denne kolossale fare gør det nødvendigt at se bort fra tidligere uenigheder, selv om de var store.

Vi, det irakiske folk, som ikke kun de sidste to år, men faktisk siden 1991, har været udsat for amerikanernes fascisme, skal lære, hvordan vi kan befri os fra den isolation, som vi oplevede over fire årtier. Vi kan så forstå det store skridt, som modstanden har taget ved at forene sig mod den fascistiske fjende.

Den 7. december 2004, det vil sige under kampene i Falluja, skriver Patrick Cockburn, korrespondent for *The Independent* i Bagdad:

”Officererne i den amerikanske efterretningstjeneste i Mosul forudså alvorlige problemer, hvis kræfter mod besættelsen forenede sig med dem, der havde været imod Saddam Hussein. Denne forening er åbenbart sket.”

Han siger også i sin analyse af modstanden, at ”modstanden arbejder under ledelse af den øverste komité for mujahidinerne, og at den består af seks grupper, herunder gruppen *al-Qaida al-Jihad fi Balad al-Rafidin* (Den Hellige Krigs Base i

De To Floders Land, o.a.), hvis forbindelse til *al-Qaida* er uklar. Modstandsfolkene er enten tidligere baathister eller muslimske frihedskæmpere.”

Således er der – takket være aggressionen – sket en polarisering i Irak: Med eller mod Bush, nøjagtigt som Bush selv udtrykte det lige fra starten.

Videnskaben bekræfter, at alting, også personer og partier, kan forandre og udvikle sig efter omstændighederne, og at denne forandring og udvikling har et kritisk punkt som revolution eller krig, hvor alt kan vendes om eller tage en ny form, som hjernen måske ikke umiddelbart kan acceptere.

Tanker er en afbildning af virkeligheden, og det tager tid at justere tankerne, når virkeligheden pludselig ændrer sig. Dette er tilfældet for irakerne. Der er nogle, som tidligere har kæmpet mod imperialisterne, men som har forandret sig efter de virkninger, som de blev udsat for. De ændrede sig kvalitativt og endte på besættelsens side.

Det er, hvad der er sket med de politiske partier, som deltog i det såkaldte regeringsråd, og som nu forsøger at påtvinge vort folk USA's planlagte valg. De ved godt, hvad resultaterne vil blive, og de ved, at besættelsen vil give resultater, som er i deres interesse. Der er også nogle, som samarbejder med besættelsen enten for at bekæmpe og forvanske kommunismen eller for at forberede en aggression mod Iran eller af begge grunde.

Inden man kigger på de nye holdninger, er det nyttigt at se på et kendt

eksempel fra Kina, nemlig oprøret mod Kuomintang-regeringen og dens leder Chiang Kai-shek i 1927. Chiang Kai-shek halshuggede kommunistiske partisaner og udstillede deres hoveder på offentlige steder, hvor deres familier kunne genkende dem. Dette fortsatte indtil 1937, da japanerne besatte Kina. Kinas Kommunistiske Parti ændrede pludselig sin politik og tvang regeringen til at indgå i en koalition mod besættelsen, indtil de besejrede den.

Og vi, som har erkendt, at det ikke nytter at være neutral, og har gjort en indsats mod besættelsen, hvad skal vi gøre? Skal vi blive ved med at ønske at hævne os på gårdagens fjende og tvinge den til at alliere sig med besættelsesmagten, en sandsynlighed, der bliver stående selv efter krigen?

Eller skal vi gøre alt, hvad vi kan for at isolere besættelserne, noget, som regeringerne i Spanien og Honduras har gjort ved at trække deres tropper ud af Irak som følge af pres fra antikrigsbevægelsen og masserne imod besættelsen?

Selvfølgelig skal vi acceptere beslutningerne taget af partisanerne, modstandsfolkene, de mennesker, som ofrer deres liv for at drive besættelsesmagten ud. Det er dem, der ved og kender virkeligheden og har ret til at bestemme, hvad der er nødvendigt. Vi ved, hvor begrænset mulighederne er for at påvirke modstandskampen eller påtvinge modstandsfolkene noget, der ikke passer med kampens virkelighed. De har besluttet sig at forenes, og vi skal vælge enten at være med Bush eller mod ham. Der er kun disse to holdninger. Der findes ingen idealistisk, harmonisk og fejlfri modstandskamp.

Vi skal lære af amerikanerne, som bliver ved med at presse deres modstandere i NATO for at få dem med i kampen. Vi skal huske, at kampen i Falluja fortsætter. Det er derfor, at amerikanerne den 5. december 2004 forlangte Røde Halvmåne ud af byen. Kampen er voldsom, og modstandskampen fortsætter i Bagdad, Mosul, Dajala og Anbar, i Al-Suwaira, Al-Askandaria, Amara og Samawa. Vi skal støtte modstandskampen med vores ord, indtil den sejrer.

Oversat fra arabisk af Omar Dhahir for Komiteen for et Frit Irak. Al-Quds, 21. december 2004.

Rundt om USA's ulovlige valgfarce i Irak

Af Carsten Kofoed

Det såkaldte valg i Irak er hele vejen igennem ulovligt - en farce, støttet af alle danske folketingspartier

Den 30. januar afholdes der valg i Irak. Et overgangsparlament bestående af 275 medlemmer, provinsråd i de af Iraks 18 provinser, hvori valget afvikles, samt et 111 mand stort kurdisk parlament, skal vælges. Overgangsparlamentet skal blandt andet danne en overgangsregering og lave et udkast til en permanent grundlov for Irak, der efterfølgende skal føre til en grundlovsmæssig valgt regering inden den 31. december 2005.

Sådan lyder i store træk den officielle udlægning af valget og dets formål.

Ulovligt valg

Men det forestående valg i Irak er helt igennem illegitimt. Den amerikansk ledede angrebskrig mod Irak var ulovlig i henhold til FN's Charter, hvilket FN's generalsekretær Kofi Annan også nedtvunget indrømmede for nogen tid siden – cirka halvandet år efter den kriminelle aggression. Derfor er alt, hvad besættelsesmagten har foretaget sig i Irak som følge af denne ulovlige krig – afsættelsen af Iraks regering, opløsningen af den irakiske stat, oprettelsen af marionetadministrationer og -institutioner og hele den såkaldte politiske proces, som valget er en del af – også ulovligt. At FN's Sikkerhedsråd med diverse resolutioner (1483, 1511 og 1546) har forsøgt at gøre det ulovlige "lovligt", ændrer intet ved, at både krigen og besættelsen er ulovlig i forhold til international ret. Hvad der derimod er fuld-

stændig lovligt ifølge samme ret, er irakernes modstandskamp, en ret, som er nedskrevet i artikel 51 i FN's Charter, men som besættterne, når irakerne udøver den, kalder for "terrorisme".

Selv inden for den ulovlige besættelses rammer er det, besættterne er i færd med i Irak, ulovligt.

Da de amerikanske olierøvere og deres medbragte eksilirakiske lakajer indtog Bagdad, annullerede de nemlig Iraks gældende forfatning fra 1990, som blandt andet forbød udenlandsk ejerskab af landets naturressourcer og basale produktionsmidler. Dette banede eksempelvis vejen for privatiseringen af over 200 statsvirksomheder til fordel for hovedsagligt amerikanske firmaer. Sådanne grundlæggende forandringer i Iraks samfundsmæssige struktur er ulovlige i henhold til Den Fjerde Haagkonvention (1907) og Den Fjerde Genèvekonvention (1949), som tilsammen fastslår, at en besættelsesmagt skal respektere det besatte lands eksisterende love, medmindre den helt og fuldt er afskåret fra at kunne gøre det.

Mens det selvstændige Iraks grundlov blev revet i stumper og stykker, stod USA bag udformningen af en ny, "den midlertidige grundlov", som det amerikansk indsatte Regerende Råd vedtog den 8. marts 2004. Det er denne, som sammen med resolution 1546 fra FN's Sikkerhedsråd så at sige udgør det "lovsmæssige" grundlag for valget, der altså ikke afholdes på basis af en folkevalgt grundlov, men på et sæt spilleregler, som er lavet af USA og blåstemplet af amerikanernes udpegede irakere.

USA har fuld kontrol

Netop accepten, skriftligt, af denne ulovlige midlertidige "grundlov" er en betingelse for at blive godkendt som opstillingsberettiget parti af Iraks Uafhængige Valgkommission, der som resten af dagens officielle Irak på ingen måde er uafhængig. Den blev oprettet af USA (dekret 92, 31. maj 2004), som

også har dikteret loven om politiske partier (dekret 97, 15. juni 2004), der blandt andet forbyder alle organisationer, der har en væbnet gren, og som ikke fuldt ud anerkender besættelsesmagtens "love" i Irak. Men at deltage på disse amerikanske præmisser er ikke noget problem for de partier, der rent faktisk deltager i valget, for ingen af de opstillede partier og alliancer har det folkelige krav om besættelsens øjeblikkelige ophør eller i det mindste en dato for denne på dagsordenen. Det skyldes selvfølgelig, at de alle, uden undtagelse, ikke ville have den position, som de har i Irak i dag, hvis ikke besættelsesmagten var der. Derudover har USA betalt for sine "irakiske" partier, blandt andet gennem USAID, som alene har givet 80 millioner dollars til organisationer som pro-Reagan-tænketanken National Endowment for Democracy, der skal "støtte den demokratiske proces". USA har fuld militær, politisk og økonomisk kontrol over sine irakiske "politikere".

Danskere stemmer også – på usynlige kandidater

I Danmark udmønter den irakiske valgskandale sig i, at selv danske statsborgere kan stemme – hvis de har en irakisk baggrund. Det kan de i øvrigt også i 13 andre lande, hvor Den Internationale Organisation for Migration (IOM) organiserer valget for de omtrent en million irakiske stemmeberettigede, der tilsammen lever i de 14 lande. De irakiske vælgere, med eller uden fremmed statsborgerskab, vil hverken kunne se kandidaternes navne eller billeder på stemmesedlen, kun partinavn og -logo, for Vestens irakiske "demokrater" frygter modstandsbevægelsen, der på det seneste har optrappet og sofistikeret sine aktiviteter med blandt andet direkte angreb på amerikanske militærbaser og på grund af sin folkelige udbredelse og voksende opbakning nu stort set straffer kollaboratorerne efter behag.

Skræmt fra vid og sans og dybt mistroiske over for det folk, som de hæv-

der at skulle repræsentere, sidder de irakiske parlamentskandidater beskyttet i besættelsesmagtens hovedkvarter i Bagdad, hvorfra de på de amerikansk kontrollerede og finansierede tv-stationer døgnet rundt bombarderer den irakiske befolkning med smarte valgkæmper for deres forhadte partier. Imens fører besættelsesmagten ”valgkamp” ved at begå massakrer og kaste napalm-bomber over Falluja for at ”sikre ro og orden” til den ”demokratiske” proces. For ganske nylig har Allawi-styret forlænget den såkaldte undtagelsestilstand med 30 dage, så den også vil virke under valget. Som om en besættelse med mere end 150.000 udenlandske tropper, massetortur og mere end 100.000 dræbte civile irakere siden krigens start ikke er undtagelsestilstand!

Valgets formål og dansk støtte

Under ovenstående betingelser burde det være indlysende, at det forestående valg på ingen måde kan betegnes som hverken legitimt, frit eller demokratisk. Alligevel støttes det af regeringen og den socialdemokratisk-radikale ”opposition”. Et skridt på vejen mod demokrati kalder de valgfarce, som de har støttet med 25 millioner kroner, og som de erklærede besættelsesmodstandere i SF og Enhedslisten har set som deres opgave at bakke op om ved at sikre, at så mange stemmeberettigede i Danmark som muligt får mulighed for at deltage i dette ulovlige valg. Regeringen og hele vejen ud til venstre er enige om at bruge danske skatte kroner på at give herboende irakere og ”irakiske” danskere, cirka 15.000 i alt, fuld rejserefusion i forbindelse med vælgerregistrering og stemmeafgivning. SF og Enhedslisten har med deres valgstøtte startet det nye år med at udstille en bedrøvelig kendsgerning: *Der findes ingen principiel og konsekvent modstand mod den ulovlige besættelse af Irak i det danske folketing.*

For hvad er valget? Det er en brik i USA's og Israels store plan om, ikke at demokratisere, men at kolonisere Irak, at gøre Irak til en loyal amerikansk-zionistisk oliekoloni, hvorfra dominans over og aggression mod områdets nabolande kan udøves. Det er nok et forsøg på – efter to amerikansk indsatte mario-

Blodige støvler - USA er militært i vanskeligheder i Irak og vil nu bruge dødspatrujer i stor stil - som tidligere i El Salvador, Guatamala, Honduras og Nicaragua - og som Israel med dets 'målrettede drab' på palæstinensiske ledere.

netregimer, som begge er dumpet – at få installeret en irakisk regering, som tilstrækkeligt mange irakere vil betragte som ”legitim”, hvilket ville betyde, at nedkæmpelsen af modstandsbevægelsen i højere grad end nu ville kunne ”irakiseres”. Dette ville bane vejen for, at USA kunne begynde tilbagetrækningen fra Irak, en besættelse, som bliver stadig mere upopulær i USA, og som indtil nu har kostet USA cirka 150 milliarder dollars, og for tiden er oppe i næsten 6 milliarder dollars om måneden. Presset på hjemmefronten stiger, mens moralen i den skandaleplagede amerikanske hær falder.

Modstanden boykotter

Så USA's plan går ikke, som den skal. Det er heller ikke lykket at oppiske den etniske og religiøse splittelse blandt irakere til et niveau, som kunne udgøre brændstoffet til en regulær borgerkrig, som kunne dele Irak, hvilket er Israels mål. Selvom valget har en borgerkrigs-fremmende dagsorden, så er det meget lidt sandsynligt, at det vil kunne give dette resultat. Dertil er enheden omkring de helt afgørende politiske spørgsmål i Irak, nemlig afvisningen af besættelsen og støtten til Iraks enhed, for stor.

Stort set alle Iraks 5 millioner arabis-

ke sunnimuslimer, cirka 20 procent af den irakiske befolkning, forventes at boykotte valget. Men de arabiske sunnimuslimer vil ikke være de eneste, som nægter at deltage i valgfarce, hvilket er det indtryk, man let får, hvis danske medier er ens eneste nyhedskilde. Den shiamuslimske leder Moqtada al-Sadr boykotter også valget sammen med de nu mere end 100 politiske partier, der en efter en har annonceret deres boykot af det ulovlige valg, foruden den væbnede modstand selvfølgelig.

Den 13. januar meddelte Farid Ayar, talsmand for den irakiske valgkommission, at han forventer, at cirka halvdelen af de irakiske vælgere stemmer, det vil sige, cirka 7-8 millioner. Af det kan man konkludere, at tallet vil være betydeligt lavere, for Allawi-regimets repræsentanter hører ikke til dem, der ligefrem er kendt for at holde sig til sandheden, som nok snarere er, at valgets karakter som en legitimering af USA's brutale besættelse og dennes forlængelse, den udbredte folkelige lede ved besættelsen, som naturligvis ikke står til diskussion ved valget, og modstandens trusler mod og angreb på valgkollaboratører og valgsteder tilsammen vil betyde, at valgdeltagelsen bliver endog så lav, at den ene million eksilirakere og andre statsborgere, herunder 250.000 israeleere, som stemmer i udlandet, vil få en ganske stor relativ vægt.

Valgets konsekvenser og den nære fremtid

Netop fordi valget er USA's valg, vil ”valgresultatet”, et kurdisk-shiitisk marionetstyre meget lig det i dag, ikke få nogen væsentlige konsekvenser med hensyn til besættelsen. Til gengæld har udviklingen i det år, der er gået, siden shiismens øverste åndelige leder, ayatollah Ali al-Sistani, bragte et par millioner irakere på gaderne i Bagdad og Basra, vist, at al-Sistani i dag har stillet sig på besættelsesmagts side. Han har endda været primus motor i dannelsen af Iraks Forenede Alliance, en klar shiamuslimsk liste, der blandt andet omfatter samarbejdspartierne SCIRI og Al-Dawa, ja selv den bedrageridømte krigstilhænger, den nu forhenværende Pentagon-yndling, Ahmad Chalabi. Endvidere har al-Sistani udstedt en religiøs forordning, der opfordrer shiamus-

limerne til at stemme ved valget under fremmed besættelse. Det er i den forbindelse værd at bemærke, at to af al-Sistanis nære medarbejdere for ganske nylig er blevet dræbt. Dette kunne tolkes som om, at modstandsbevægelsen er ved at miste tålmodigheden med al-Sistani og hans samarbejdslinje, der som en tung dyne ligger over en ikke ubetydelig del af shiamuslimerne.

For det er dem, der som "fisk svømmer i folkets hav", Maos velkendte beskrivelse af guerillaen, der har teten i Irak i dag. Lederen af marionetstyrets efterretningstjeneste, Mohamed Abdullah Shahwani, sagde den 3. januar, at den væbnede modstand udgøres af mere end 200.000 aktive modstandsfolk og sympatisører, som hjælper med alt fra efterretninger over logistik til skjulesteder. De 200.000 er af propagandamæssige årsager helt sikkert en underdrivelse, men at marionetstyret nævner et tal, der tilmed er højere end besættelsesmagtens troppeantal og den irakiske quislingehær tilsammen, viser, hvor stor opbakning og kraft modstandsbevægelsen egentlig har, noget, der også ses af den kendsgerning, at land efter land er blevet jaget ud af Irak, senest Ukraine og Portugal. Det er alene takket være den væbnede modstand.

To ting vil have ganske stor betydning i den kommende tid. Aktiveringen

af større dele af den shiitiske befolkning, herunder genaktivering af al-Sadr, i befrielseskampen og lukningen af olieeksporten i det sydlige Irak, som ikke har været under samme angreb som i nord, hvor modstandsbevægelsen praktisk talt har lukket for dette store bidrag til USA's krigsmaskine. Et dagligt tyveri af irakisk olie på 2 millioner tønder til en gennemsnitspris på 40 dollars per tønde giver USA 2,4 milliarder dollars om måneden, hvilket er mere end en tredjedel af det, som USA i dag bruger månedligt i Irak. Olien er i allerhøjeste grad en del af det irakiske folks befrielseskrig.

Men ét er sikkert: USA's ulovlige valgteater med irakiske kollaboratører og landsforrædere, der profiterer på besættelsen, udsalget og ødelæggelsen af deres eget land, som skuespillere og den irakiske befolkning som statister, vil hverken kunne bremse eller blot svække modstanden mod besættelsen. Tværtimod vil tiden efter valget meget hurtigt, ligesom efter "magtoverdragelsen" i juni 2004, yderligere reducere og isolere dem, som fabler om "fredelig afvikling af besættelsen". Uret tikker for modstandsbevægelsen og det store flertal af irakere, der ønsker besættelsen bragt til ophør her og nu.

Carsten Kofoed er talsmand for Komiteen for et Frit Irak

Med en taktik, der nærmest kan sammenlignes med at bygge sandslotte, bevæger samlingsprocessen mellem KPiD og DKP-ml sig nu igen rundt i dødvandet. Denne gang to skridt tilbage til KPiDs sidste kongres. Er I selv tilfredse?

I løbet af de sidste par år er det lykkedes for DKP-ml og Kpid at afholde fælles sommerlejr og et par fællesledelsesmøder. Forløbet er ikke længere end jeg lige hurtigt kan genopfriske hukommelsen hos den læser, der måske for længst har glemt romancen.

- For snart 8 år siden (i foråret 1997) udskiltes af DKP-ml de partimedlemmer, der fulgte partiets beslutninger og linje og med det revolutionære DKP-ml som kerne havde sat en samling af de danske kommunister på marxismen-leninismens grund på dagsordenen - og en gruppe, der ønskede en topstyret partisammenlægning mellem DKP-ml, KPiD, Fælles Kurs og DKP stjal magten i partiet.

- I foråret 2003 tog KPiDs kongres en beslutning om at gå med i en undersøgelse af projektet: et nyt fælles parti bestående af DKP, DKP-ml og KPiD.

- I sommeren 2003 mødtes DKP-ml og KPiD og smed DKP ud af processen, med den skrivebordsbegrundelse at DKP ikke havde noget færdigt program eller 'demokratisk centralisme'.

- Foråret 2004 (på det indtil videre sidste fælles ledelsesmøde) stillede KPiD nye krav til DKP-ml. De skal f.eks. æde hele den (sovjet)revisionistiske internationale og droppe deres egne venner.

- April 2004 nedsættes en 8 mands arbejdsgruppe, der skal lave et fælles oplæg til en ny køreplan.

I november kommer konklusionen: partiet kan stiftes i 2006! DKP-ml ved-

Alle på gaden 19. marts 2005!

**Global aktionsdag
2-året for starten på
Irak-krigen**

***Stop besættelsen af Irak!
De danske tropper hjem NU!***

**Demonstration i København
og andre danske byer**

Arr. Nej til krig

De gamle venner og livet i dødvandet

Af Franz Krejbjerg

tager planen, mens KPID forkaster den med en glad henvisning til, at planen ikke nævner DKP og at KPIDs kongresbeslutning jo udtrykkeligt nævner, at DKP skal med.

● I efteråret 2004 kører den store opstart på en fælles opstilling til kommunalvalget november 2005 med hastige skridt mod afgrunden. DKP/ML afviser fælles opstilling i København, og KPID opgiver at stille op. DKP-ml vil hellere arbejde med deres nye organisation "Borger initiativet Ja til Europa - Nej til EU-forfatning".

● Februar 2005 er sat som deadline for en afklaring af KPIDs holdning til det videre forløb.

Enigheds-papirer

Fra 1997 har Jørgen Pedersen (med rette) hævdet, at der ikke var nogen principielle uenigheder mellem DKP-ml og KPID. Taktikken frem til nu har derfor gået på i praksis og i programatiske diskussioner at godtgøre dette. Derfor blev der også lagt mange kræfter i sidste års fælles ledelsesmøder og i den efterfølgende beslutning om at nedsætte en 8 mands arbejdsgruppe til at diskutere såkaldte *enigheds-papirer* (altså enighed om strategi og taktik, parti og klasseanalyse). Resultatet var altså udstukket på forkant med DKP/ML-formandens tese om enighed: Nu gjaldt det kun om at formulere denne enighed.

Derfor har arbejdsgruppen også udeladt en gennemgang af uenigheder og problemer. F.eks. er spørgsmålet om det kommende fælles partis *internationale placering* kun nævnt som et tilfældigt punkt på dagsordenen på et af deres møder, mens problemstillingen er forsvundet.

Hvad klasseanalysen angår, er de kommet frem til den konklusion, at de er enige med Lenin i den generelle defini-

tion af klassebegrebet! De er også enige et stykke hen ad vejen, når det handler om den generelle beskrivelse af klasserne i Danmark og de økonomiske modsætninger mellem disse. Men hvad er den sociale basis for tendenser, politiske strømninger og partier i Danmark? Her leder man forgæves i arbejdsgruppens enighedspapir.

De er kort sagt kun enige om, at de skal arbejde videre med spørgsmålet. Mekanismerne er ellers ikke så komplicerede at forstå, et eksempel: når DKP-ml stiller med tre fagforeningsansatte og en handelsskolelærer til arbejdsgruppen, så vil også disse menneskers hverdag jo farve dem som individer. Almindelige arbejderes erfaring med deres repræsentanter i fagforeningerne er den simple at desto længere tid de har været ansat, jo større fagforeningskontor, desto rigere fagforening, osv. - jo mere er de fagforeningsansatte blevet til repræsentanter for systemet i stedet for medlemmerne. Marxismen løfter sådanne erfaringer til et videnskabeligt niveau og viser, at kun proletariatet er en virkelig revolutionær klasse, mens mellemlagene i deres kamp mod borgerskabet kun forsvare deres nuværende stilling.

Sig mig hvor længe?

Den fælles arbejdsgruppe mellem de to enige partier er naturligvis enige om at basere det kommende fælles parti på forestillingen 'det antimonopolitiske demokrati' og anerkender den gradvise transformation af samfundet som forberedende trin til en revolutionær overtagelse af statsmagten. Parolen hedder 'arbejderflertal', hvor den danske enhedsfagbevægelse spiller en nøgle-rolle. Parlamentet defineres som selvstændigt fra resten af statsmagten, og ved denne finurlige opdeling ser de sig i stand til at erobre den parlamentariske magt og 'forberede revolutionen'.

I praksis altså ingen forskel fra tidligere forsøg som f.eks. Chile, hvor regeringen fik under tre år, før den blev

Hvordan synes i selv det går?

myrdet af fascismen.

Med hensyn til de politiske spørgsmål, som arbejdsgruppen har behandlet og lavet en eller anden konklusion på, så er det ikke muligt at se, hvilken forståelse de egentlig har, fordi de formulerer sig meget generelt, bruger traditionelle formuleringer og ikke går dybere ned i de bagvedliggende ideologiske og filosofiske implikationer – samt mildt sagt er unøjagtige i den historiske detalje.

Hvad der står tilbage i det dunkle er derfor, hvorfor de ikke går sammen, når de nu er så enige om at være enige?

Revisionismen giver selv svaret: Mistillid, magtkampe, forræderi, personlige og parlamentariske ambitioner har alle dage været dens ødelæggende følgesvend, fordi revisionismens sociale basis er *mellemlagene*.

Det er nu snart 8 år siden, at DKP-ml opgav sin revolutionære linje til fordel for en topstyret 'samlingsproces' med de opsplittede revisionistgrupper. Siden er disse selvudnævnte 'kommunister' blevet stadig mere marginaliserede og ubetydelige i det politiske landskab, DKP-ml og KPID indbefattet.

Efter snart 8 år med først 'aktionsenhed' og nu 'samling' vil de ikke stille op på samme liste til kommunalvalget til november i år.

Ved det forstående folketingsvalg vil de begge anbefale Enhedslisten.

'Samlingen' befinder sig stadig i dødvandet.

Hvordan synes I selv det går?

Datoen er sat...

Med landsrettens berømmelse for retsmøderne for sagen mellem Faderhuset og Ungdomshuset her til formiddag, står Ungdomshuset nu over for den mest konkrete trussel i husets historie...

Retsdatoerne blev berømmet til: 21,22,25,28,29 nov. og 1. dec. 2005 i Østre landsret 21. afd. Bredgade 42 kl. 9.30.

Endnu en gang står vi over for en retssag, som vi er tvunget til at forholde os til uanset udfaldet. Dette betyder dog ikke at vi anerkender retssagens grundlag; vi mener at hele dette cirkus kunne have været undgået, hvis kommunen havde holdt det løfte den gav, da Weidekamp tilbage i 1982 forærede Ungdomshuset til BZ-bevægelsen.

Vi fastholder, retten til og nødvendigheden af at bevare Ungdomshuset. Det er et kulturhus, der i kraft af sin alternative struktur både historisk og socialt set har en kæmpe betydning. Ikke kun for en stor del af den alternative musikalske scene i København, men også på andre kulturelle og sociale planer, hvor huset skaber nogle rammer for en målgruppe, der ikke føler sig hjemme andre steder i det København.

Bl.a. derfor er det i bund og grund kommunens ansvar at stille faciliteterne på Jagtvej 69 til rådighed for den del

af kommunens unge, der ønsker et fritrum, hvor det er de enkeltes kreativitet og fantasi der skal skabe ideerne og man i fællesskab må tage ansvaret for at omsætte disse ideer til virkelighed. Københavns kommune er gennem salget af huset løbet fra dette ansvar.

Det er vigtigt for os at understrege, at dette ikke kan reduceres til en ubetydelig juridisk konflikt mellem en flok "utilpassede autonome" på den ene side og en gruppe "mentalt forvirrede højreradikale kristne" på den anden side.

Dette er for os en grundlæggende kamp for at forsvare retten til kulturel forskellighed i et samfund, der hylder ensretning og intolerance! Ungdomshuset & Christiania kæmper den samme kamp og vi opfordrer derfor alle, der tror på mangfoldighed til at støtte op om denne kamp!!

Hvis Ungdomshuset ryddes, står København uden dette unikke alternativ.

På denne baggrund vil vi nu starte en kampagne, som har til formål at sikre bevarelsen af Ungdomshuset. Denne kampagne vil fungere på flere niveauer.

Dels vil vi forsøge at tydeliggøre vores aktive kulturpolitik bl.a. gennem

en række arrangementer, hvor diverse enkeltpersoner, bands, organiseringer m.v., der normalt holder til andre steder i byen, vil blive inviteret indenfor, hvis de har lyst til at vise, at de respekterer og støtter eksistensen af en alternativ ikke-kommerciel scene i København. Dels vil vi være mere offensive i vores politiske kamp på gadeplan.

Derfor kan I fra nu af se frem til større aktivisme fra vores side samtidig med at vores andre aktiviteter vil blive intensiveret på alle fronter.

Så hold øjne og ører åbne.

Mere information kan løbende findes på vores hjemmeside www.ungdomshuset.dk og vores kampagnekontor kan kontaktes på tlf: 35839611 i dagtimerne 10-17 mandag-fredag og på e-mail info@ungeren.dk

Vi vil gerne snakke med jer.

Vi overgi'r os aldrig!

- * **22 års modkultur!**
- * **Mod kulturel og politisk ensretning!**
- * **For retten til forskellighed!**
- * **Solidaritet med Christiania!**

Ungdomshuset
Pressegruppen.

Luften

på Christiansborg er lummer og ulidelig, - og mange mener dette vil ændres med en anden besætning på de førende poster,
- og dermed en anden regering, og en anden politik.
- Dette er et stort bedrag, luftændringen indtræder først når revolutionens kræfter træder sammen og ændrer et råddent og snyltende system,
- og at dette indtræffer er en uomgængelig faktor i folkets og klassekampens tidsfaktor.

NB

**Den årlige kunstudstilling
i Helligåndshuset, Amager Torv
2. februar - 13. februar 2005
Dagligt 10-18**

Musikarrangementer:
Lørdag den 5. februar kl. 15:
Trio Ad Hoc
Søndag den 6. februar kl. 18:
Christian Sievert

Smørhullet Danmark

Idag føles det som om den megen snak om tsunami-katastrofen gør det fuldstændig umuligt for danskerne at være utilfredse. Vi er heldige, at vi har det så godt, ingen naturkatastrofer, ingen sult, masser af varer på hylderne. Så er det småting, at der mangler arbejde, uddannelse, boliger, ens rettigheder for alle mm.

Lykketoft ser rigtigt, når han bedømmer, hvad der er vigtige mangler i vores daglige fornødenheder. Desværre er det lykkedes den liberalistiske regering at sørge for, at skabe en stemning af, at den har gjort det godt. Lige nu kan boligejere låne sig fattige og føle sig rige for en kort stund og alverdens unødvendige varer kan købes for nedsat pris. De der ikke har råd til forbrugsfesten trøster sig med lotto og alskens andre spille-tilbud, der giver håbet om en dag at blive rig nok til at deltage i festen.

De der har arbejde knokler døgnet rundt og har ikke tid til at deltage i samfundsdebatten, de studerende ligeså. De arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagerne, førtidspensionisterne og de handicappede bliver sat til meningsløse aktiviteter, parkeres så at sige uden for indflydelse i fagforeninger og medier. Indvandrere og flygtninge har travlt med at etablere sig et livsgrundlag efter modellen et skridt frem og to tilbage. De sunde og raske folkepensionister og efterlønnere har travlt med at leve livet før det er for sent. Kort sagt: Der er ikke megen politisk debat i Danmark.

Læserne af dette blad synes jo ellers nok, at der er mange grunde til at der burde være storm mod politikere og samfundsforvaltere. Danmark skider højt og flot på internationale aftaler og

konventioner. Danmark deltager helt ulovligt i en umenneskelig krig. Danmark forskelsbehandler indvandrere og flygtninge samt gamle, syge og handicappede. Danmarks usynlige hersker Mærsk og måske et par andre tjener styrende af penge på krig og krigsforberedelser. Danmarks lydige underkastelse under USA medfører at der er åbnet en ladeport for rumkrig i Thule og sikkert også gennem andre projekter. Danmarks plads i sikkerhedsrådet vil blive misbrugt til at støtte USA's politik istedet for at stoppe bare nogen af de ulovligheder, der finder sted verden over i fredens og demokratiets navn. Danmark vil gøre meget for at støtte en militær orden i EU's forenede stater, der støtter USA's interesser. Danmark opretholder diplomatiske forbindelser med Israel, der i al den tid staten har eksisteret, har arbejdet for at få udryddet palæstinenserne og idag er ved at bygge en mur, der gør endnu et indhug på palæstinenserne jord og ejendom og som kommer til at indhegne verdens største ghetto, dømt ulovlig af Haag-domstolen.

Danmark er ved at gennemføre en kommunalreform, der kommer til at betyde, at langt størstedelen af landets økonomi bliver styret fra Bruxelles og Strassbourg, efter samme model som brugerindflydelsen i skoler og institutioner og samarbejdsudvalg på virksomhederne: Brug blot kræfterne til at bestemme over småtingene, andre tager sig af de store linier. Efterhånden synes jeg ellers ikke, at der var meget mere indflydelse på Danmarks samfundsudvikling at give bort af. Indflydelsen på produktionen, råstofudvindelsen, landbruget, infrastrukturen, arbejdsvilkårene, uddannelsen, sundheden, kulturen,

naturen - er efterhånden i den grad underlagt markedsvilkårene, at stat og kommuner, amter/regioner ikke har meget at skulle have sagt.

Dette uhyre, markedsvilkårene, også kaldet liberalismen, nutidens udgave af imperialismen er samtidig årsag til uhyre, umenneskelig fattigdom, naturkatastrofer, krige, herunder udstrakt anvendelse af masseødelæggelsesvåben og stor overdødelighed af helbredelige sygdomme og sult. Ja, når jeg begynder på den remse føler jeg mig som en jordens-undergangs-profet. Nå, men altså smørhullet Danmark har sin andel af ansvaret for alt dette.

Det kan godt være, at det er for stort og for meget for den enkelte, at tage ansvaret for at gøre noget ved alt det. Det er netop idéen med at 'mange er vi stærke' og det kommunistiske parti. Syns du også det? Så syns jeg du skal organisere dig! Det trænges. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Laboratorium for politiske viser

Sange i voldens og krigens skygge Danmark i krig - igen.

Torsdag den 3. februar 2005 kl. 20

PH-caféen, Halmtorvet 9 A, 1700 København V.

Fin Alfred Larsen: "Den tapre landssoldat" * Esben "Langkniv" Laursen: "Jeg håber du har ret" * "Førædderi" Bo Richard synger David Rovics * Mathias Pålsson: rap * "Papirssoldaten" Per Warming synger Okudzjawa og Vysotskij * Kurt Wilken: "Vi vil se land uden bunkers og kanoner" * Music Mafia "Akustisk revo-rock" * Niels Skousen: "Dobbeltsyn"

Med LO i hovedrollen i en Holbergkomedie

Undertiden kan man i tilværelsens ”ulidelige lethed” vågne op eksempelvis midt i TV-avisen og gnide sine øre-gange og øjenkroge, og spørge sin samlever(ske):

- *Sagde de virkelig det?*

- *Joeh, de sagde, det var til fordel for de arbejdende at vise løntilbageholdenhed, og LO's formand var af nationaløkonomiske årsager enig, bekræfter partneren.*

Det er de færreste af dette blads læsere, hvis TV-stol kan sammenlignes med baronens seng fra ”Jeppe på bjerget”; men vi kender vist alle fornemmelsen af at måtte knibe os i armen og spørge:

- *Er dette virkelig, eller drømmer jeg?*

Erasmus Montanus er en anden af Holbergs figurer, der efter optagelsen på landets universitet stolt vender hjem til fødebyen, hvor hans kundskaber udi det latinske og matematiske nok skal sætte pøbelen på plads ved at bevise, at hans moder er en sten:

- *Kan min moder flyve?*

- *Næeh, svarer den forundrende skare af byens bønder.*

- *Kan en sten flyve?*

Beboerne svarer ligeså benægtende.

- *Ergo er min moder en sten, konstaterer den brovtende Erasmus Montanus til bøndernes store forfærdelse, og moderen bryder hulkende sammen.*

Hen ved 235.000 jobs i dansk industri forsvandt i løbet af mindre end 30 år! Der står omkring 250.000 arbejdsløse på dagpenge i kø for at få et arbejde! Yderligere omkring en halv million er udstødt under forskellige betegnelser; men LO mener, det skaffer danske arbejdspladser, når virksomheder udflager!

Faglig kommentar

Holberg brugte stykket til med sin egen underfundige humor til at afsløre datidens borgerskabs hule ideologi og såkaldte videnskab, samtidigt med at de sad på første række og morede sig kongeligt.

Hven kan i dag ikke forestille sig det absurde i, hvis LO's øverste ledelse i dag trådte frem og erklærede, at det er til fordel for bevarelse af danske arbejdspladser, når virksomhederne flytter arbejdspladser til udlandet?

Logikken holder ikke vand, og det kunne LO's øverste top vel aldrig finde på?

Jo, - minsandten.

Selveste næstformanden i LO med det adelige navn Tine Aurvig-Huggenberger har for få dage siden bekræftet, at en rapport, der er afgivet af en højt uddannet professor har ret i sin logik, når han hævder, at *det er til fordel for bevarelse af danske arbejdspladser, når virksomhederne flytter arbejds-*

pladserne udenlands:

”Danske virksomheder skal blive bedre til at sende flere jobs til udlandet, hvis ikke de vil miste danske arbejdspladser”, citeres professor i International Økonomi og Virksomhedsledelse på Handelshøjskolen i København, Torben Pedersen, i *Politiken* den 12.januar 2005. Samme dag udbasunerer LO's næstformand til radiomagasinet NyhedsXpressen:

- *Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at dem vi kalder de gode virksomheder, som laver fornuftig outsourcing, rent faktisk skaber nye arbejdspladser i Danmark!*

Hun kunne simpelthen ikke vente.

Tillad os at gøre hendes arbejderaristokratiske højhed opmærksom på, at Danmarks Statistik har tilkendegivet, at antallet af industriarbejdspladser i Danmark ved udgangen af 2003 udgjorde 377.400 jobs. Det laveste tal siden 2.verdenskrig! I midten af 70'erne var beskæftigelsen i industrien på 610.000!

Lad os så medgive fru Aurvig-Huggenberger, at ny teknologi, rationalisering og øget tempo har medvirket til at lue ud i arbejdspladserne; men den helt afgørende faktor er netop det, der i dag med et moderne ord kaldes *udflagning*, - eksport af arbejdspladser!

Hen ved 235.000 jobs i dansk industri forsvandt i løbet af mindre end 30 år!

Der står omkring 250.000 arbejdsløse på dagpenge i kø for at få et arbejde!

Yderligere omkring en halv million er udstødt under forskellige betegnelser; men LO mener, det skaffer danske arbejdspladser, når virksomheder udflager!

Hvis du tror, det er et mareridt, så prøv lige at knibe dig selv i armen! FJ

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk